

Spletni časopis
Osnovne šole Ob Dravinji

SPLETKO

Vse najboljše, Slovenija!

Učenci 1. b

Šolsko leto 2020/2021

KAZALO:

ZGODILO SE JE	4
DNEVI DEJAVNOSTI	5
PROJEKTI	10
JUTRANJE VARSTVO IN PODALJŠANO BIVANJE	13
TEKMOVANJA	15
NATEČAJI IN RAZPISI	19
VSE NAJBOLJŠE, SLOVENIJA!	40
VSE NAJBOLJŠE, ZEMLJA! (EKO ŠOLA)	41
ZDRAVA ŠOLA	44
PRAVLJICA GRE V SVET	46
ČAS JE, DA POMAHAMO ...	47
LITERARNO-LIKOVNI KOTIČEK	61
HURA, POČITNICE!	66
POLETNA MODA	71

UVODNIK

Dragi bralci,

dočakali smo poletje, z njimi pa prihajajo tudi počitnice. Že diši po vseh poletnih radostih, ki bodo letos morda v nekoliko omejeni različici. Prav zato se jih vsi še posebej veselimo. Spoznanje letošnjega leta je namreč bilo, da nič ni samoumevno. In tudi naše majhne države Slovenije, ki bo 25. junija 2021 praznovala jubilejno 30. obletnico, ne smemo tako jemati.

Res je, da se je v Sloveniji kar težko izgubiti, saj je naša dežela zelo majhna. A kljub temu je njena podoba lepa in raznolika. Vsaka pokrajina ima svojo kulturo in navade ter ogromno lastnih običajev. Od drugih smo tako različni, a si tako podobni. Naši predniki so naredili veliko, da smo postali to, kar smo. Preživeli so težke čase in se veliko žrtvovali. Pot do samostojnosti in do svobode je bila draga. Z ljudmi, ki so imeli voljo, da bi Slovenija postala samostojna, pa smo se uprli vsem sovražnikom. Dolgoletni boj je dokaz naše zavesti in ljubezni do domovine. Slovenija je naš ponos in dokaz naše trdnosti ter naših src, ki gorijo za svobodo.

Prav je, da ji ob tem čestitamo in se z njo iskreno poveselimo. Nadvse smo veseli, da ste ji tudi sami poklonili kakšno spodbudno misel, napisali pesem ali s čopičem naslikali lepote, ki krasijo našo domovino. Pa vse najboljše!

Urednici: Jovita Kovač in Valentina Volavšek

ZGODILO SE JE

ZBIRALNA AKCIJA OBLAČIL

Zadnji teden v aprilu smo na šoli organizirali zbiralno akcijo oblačil. Zbirali smo tako uporabna oblačila kot tudi stara in neuporabna oblačila.

Z veseljem vam sporočamo, da smo zbrali kar 140 kg uporabnih oblačil, ki smo jih podarili Območnemu združenju Rdečega križa Slovenske Konjice. Iskreno so se nam zahvalili in vas vse pohvalili za tako prijazno gesto.

Iz neuporabnih in starih oblačil pa bomo z učenci 5. razredov izdelovali različne izdelke, ki jih lahko naredimo doma, npr. igrače za pse, obešanke za balkonsko cvetje in druge.

Vsem, ki so sodelovali v zbiralni akciji oblačil, se še enkrat iskreno zahvaljujemo.

ZBIRALNA AKCIJA OBLAČIL
19. 4. 2021 - 23. 4. 2021

Na Osnovni šoli Ob Dravinji bomo prostovoljci krožka Rdečega križa zbirali oblačila.

Zbirali bomo uporabna oblačila, ki jih ne potrebujete več, in stara, neuporabna oblačila.

Uporabna oblačila
Podarili jih bomo dobrotelnim organizacijam, kot so npr. Rdeči križ, ...

Neuporabna oblačila
Iz njih bomo izdelali nove, reciklirane predmete, ki jih bomo ponovno uporabili, in tem pokazali možnosti ponovne uporabe.

MEDOBČINSKI OTROŠKI PARLAMENT 2021

V sredo, 24. 3. 2021, je, s pričetkom ob 9. uri, potekal medobčinski parlament z naslovom **MOJA POKLICNA PRIHODNOST**. V letošnjem šolskem letu je slednjega organizirala OŠ Ob Dravinji Slovenske Konjice v sodelovanju z DPM Slovenske Konjice in Društvom za razvoj človeških virov in socialnih programov NOVUS.

Srečanja, ki je potekalo preko video povezave, se je udeležilo okoli 25 učencev iz **OŠ OB DRAVINJI, OŠ POD GORO, OŠ VITANJE, OŠ LOČE IN OŠ ZREČE**. Parlamentarce so pozdravile mag. Nevenka Brdnik, ravnateljica OŠ Ob Dravinji, gospa Petra Zega, strokovna sodelavka za parlament pri ZPM Slovenije, in gospa Breda Obrez Preskar, direktorica občinske uprave Občine Slovenske Konjice.

Uvodni film, ki so ga pripravili učenci in učitelji OŠ Ob Dravinji, je sodelujoče vpeljal in pripravil na debato o izbrani temi. Vodenje skupne debate, ki je bila podkrepljena z anketnimi vprašanji, mentimetrom in delom po skupinah, je potekalo v sodelovanju z gospo Heleno Felicijan iz Društva za razvoj človeških virov in socialnih programov NOVUS.

Debata je bila zelo dinamična, parlamentarci so konstruktivno in kritično ocenjevali svojo poklicno prihodnost. Skozi razpravo in izmenjavo izkušenj so oblikovali skupna stališča in sklepe.

Le-te lahko strnemo takole:

- Izobraževanje in širitev trga sta pomembna, tudi v tujino in za slovenski trg (kar posledično omogoča zaposlitev več poklicev, več različnih področij);

- Prihodnost je v tehnologiji (tujina je zelo pomembna, a moramo ohraniti delovna mesta tudi v Sloveniji);

- Gledanje v prihodnosti (ko se po zaključku izobraževanja vprašamo, ali naš poklic še obstaja in je zaposlitev možna);

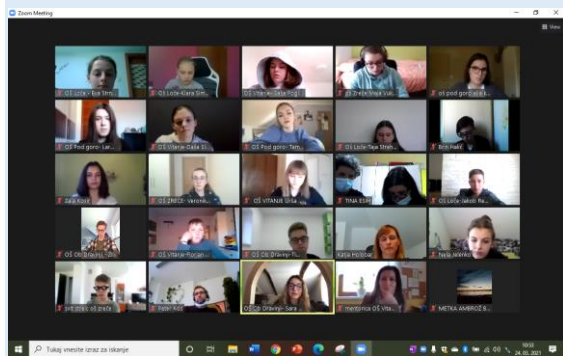
- Pomembno je, da na poklic gledamo s srcem (kaj si želimo) in se ne obremenjujemo toliko z višino plačila, z delovnimi razmerami, poslušati moramo sebe in sprejemati lastne odločitve, saj nenazadnje opravljamo poklic zase. Pomembno je dobro in trezno načrtovanje kariere;

- Medicina/zdravstvo bo napredovalo, se razvijalo in bo pomembno (kar je pogojeno tudi z odzivom na Covid stanje);

- Predlagane spremembe, ki bi se morale zgoditi v Sloveniji: razširitev trga v Sloveniji, povezave s tujino, omogočeno izobraževanje v tujini, finančna podpora ter razvoj poklicev, po katerih je povpraševanje, in finančna podpora strokovnjakom in znanstvenikom.

Svoje sklepne ugotovitve so mladi parlamentarci predstavili ob zaključku srečanja, prenesli pa jih bodo tudi ostalim učencem na posameznih šolah.

Zapisała: Katja Holobar

Parlamentarci »na daljavo«

GLEDALIŠČE POD STREHO

Učenci 2. razredov podružnične šole Tepanje so si gledališče pričarali kar na šoli. Skupaj s prvošolci so si ogledali lutkovno predstavo Žogica Marogica.

Predstava je bila učencem zelo všeč.

DNEVI DEJAVNOSTI

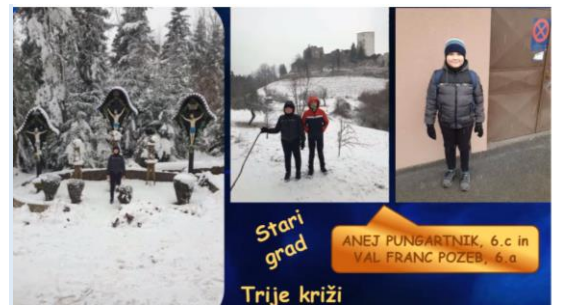
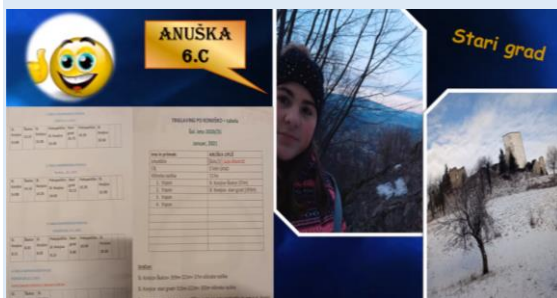
Športni dnevi

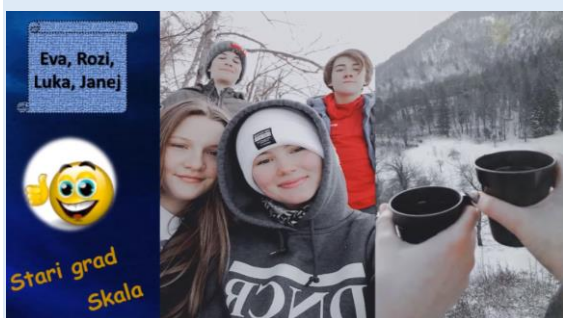
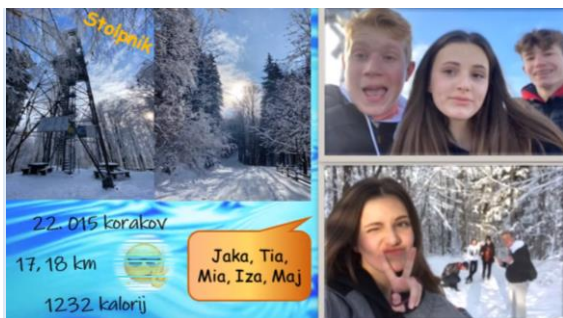
V ponedeljek, 11. 1. 2021, so imeli učenci od 6. do 9. razreda organiziran športni dan na daljavo. Učitelji športa so za njih pripravili prav poseben izziv, nalogo, ki jih je popeljala na svež zrak, kjer so bili aktivni in kjer so lahko preizkusili svojo pripravljenost ter vzdržljivost. Nalogo so poimenovali Triglaving po Konjiško.

Tako so učenci 6. in 7. razredov morali prehoditi toliko višinskih metrov, kot bi jih opravili na poti iz Slovenskih Konjic preko Treh križev v Kartuzijo in nazaj (718 m). Učenci 8. in 9. razredov pa prehoditi toliko višinskih metrov, kot je

visok najvišji vrh v konjiški občini. Seveda gre za Stolpnik (1012 m).

Učenci so se naloge lotili zelo resno, odgovorno in, kot prikazujejo njihove fotografije, z veliko mero dobre volje. Za dodatno motivacijo pa je poskrbela snežna idila, ki jih je spremljala ob njihovi poti.

Izziv za učence od 1. do 5. razreda smo poimenovali IZ KONJIC V ČATEŽ in izziv za učence od 6. do 9. razreda IZ KONJIC NA BLED.

Tokratna naloga bo trajala cel mesec. Izbrali smo razdaljo, ki jo je v mesecu dni z vztrajnostjo možno prehoditi, 70 km za učence od 1. do 5. razreda ter 140 km za učence od 6. do 9. razreda. To pomeni, da bi moral v 28 dneh učenec vsak dan opraviti pohod dolg 2, 5 km oziroma 5 km.

Učenci bi naj v tem času prehodili (pretekli) čim več kilometrov in te podatke zapisovali v Excelovo tabelo, ki se bo nahajala v spletni učilnici posameznega razreda.

Odločitev za izziv je prostovoljna, tako da v priloženo Excelovo tabelo učenci najprej vnesejo svoje podatke – ime in priimek in nato vsakodnevne prehojene (pretečene) km. Opravljeni kilometri se bodo samodejno seštevali in izpisali ob njihovem imenu na koncu vrstice. Podatki bodo vidni samo učencem posameznega razreda.

Želimo si, da bi se našemu izzivu pridružili tudi vi, starši in s svojim

pozitivnim pristopom otroke spodbujali k premagovanju kilometrov.

»ČAS ZA ZDRAVJE JE ČAS ZA NAS.«

ZIMSKI ŠPORTNI DAN ZA UČENCE 4. RAZREDA

V ponedeljek, 1. februarja, je za učence 4. razredov potekal zimski športni dan. Učenci so se predajali zimskim radostim. Uživali so v sankanju, kepanju in izdelovanju snežnih skulptur. Izmed vseh poslanih fotografij je bilo težko izbrati najlepši snežni izdelek. Vsak je po svoje zmagovalen in čudovit.

Naravoslovni dnevi

NARAVOSLOVNI DAN – DEJAVNOSTI PITAGOROVEGA IZREKA

V torek, 11. 5. 2021, smo imeli učenci osmih razredov naravoslovni dan. Po skupinah smo raziskovali Pitagorov izrek v praktičnem namenu oziroma v vsakdanjem življenju.

Dobili smo sklop petih nalog, ki smo jih reševali pet šolskih ur. Pri prvi nalogi smo morali narisati pravokotni trikotnik, nad vsako njegovo stranico pa še kvadrat. Kvadratu nad daljšo kateto smo določili središče in skozenj narisali pravokotnico ter vzporednico na hipotenuzo. Nato smo oba kvadrata izrezali in nastali so štiri enaki štirikotniki. Vse nastale štirikotnike smo prilepili v kvadrat nad hipotenuzo in s

tem dokazali, da sta kvadrata katet enaka kvadratu hipotenuze.

Pri drugi nalogi smo izmerili dolžino, širino in diagonalo šolske mize. Diagonalo smo tudi izračunali ter tako preverili, kako natančni smo bili pri merjenju.

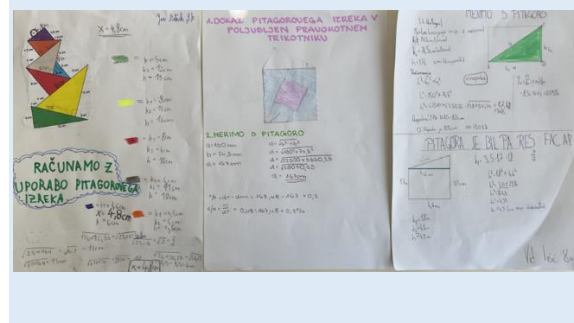
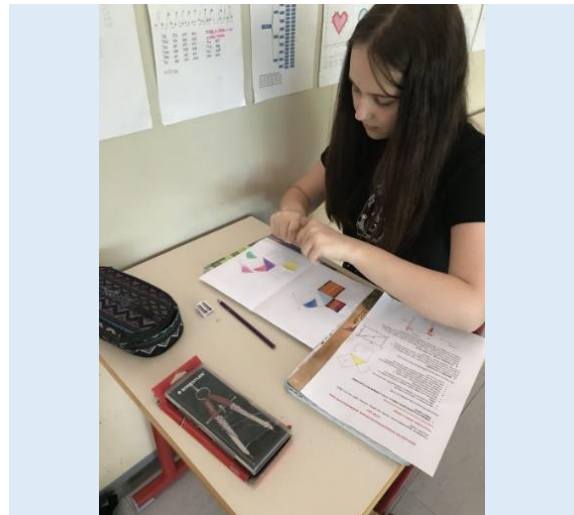
Tretja naloga je zahtevala računanje razdalje od naše višine do sredine table koša. Ta naloga je bila zelo poučna, saj smo videli, da je Pitagorov izrek uporaben tudi v vsakdanjem življenju.

V okviru četrte naloge smo računali Pitagorov izrek v sedmih povezanih pravokotnih trikotnikih, ker je bila dolžina odvisna od izračuna prejšnjega pravokotnega trikotnika.

Pri zadnji nalogi pa smo se naučili nekaj novega, in sicer risanje Pitagorovega drevesa. Pogledali smo videoposnetek, na katerem smo spoznali dve vrsti Pitagorovega drevesa. Ta naloga je od nas zahtevala precej časa, vendar smo se ob njej naučili veliko novega in poučnega.

Strinjali smo se, da je bil naravoslovni dan zelo ustvarjalen in poučen, saj smo na zanimiv način raziskali matematične skrivnosti, nadgradili spretnosti in veščine ter razširili uporabno znanje, ki ga potrebujemo v vsakdanjem življenju.

Iza Vipotnik, 8. b

PROJEKTI

PIŠEM PISMO PRIJATELJU V PROJEKTU RADI PIŠEMO Z ROKO

Na Osnovni šoli Ob Dravinji smo že od septembra 2020 gojili miselnost, da veliko pišemo z roko, razmišljamo, zakaj je pisanje pomembno, kako ohranjati lepoto pisave in osebno noto, ki jo z vsako na roko zapisano besedo podarimo bralcu. V letošnjem šolskem letu smo v projekt nameravali sprva vključiti le devetošolce (od 40 do 60 oseb), vendar sta vmes posegla koronavirus in posledično šolanje na daljavo. Ker imamo na naši šoli radi izzive, smo izkoristili dejstvo, da učenci in učitelji delamo s pomočjo računalnikov, tablic ali telefonov, in tako projekt preko slednjih predstavili vsem kar preko teh komunikacijskih kanalov. Tako je 58 strokovnih delavcev OŠ Ob Dravinji razširilo svojo ljubezen do pisanja na roko na matični šoli, kjer se v šolskih klopeh izobražuje 542 učencev, in na podružnični šoli v Tepanju, kjer je 49 učencev.

Na razrednih urah smo se pogovarjali o temi **Pisanje z roko – da ali ne?** Tako so učenci izpostavili prednosti in slabosti pisanja z roko, hkrati pa so se seznanili s številnimi zanimivostmi, ki jih prinaša ročno pisanje – boljša zapornitev, urjenje motorične spretnosti, osebna nota ipd.

Učencem smo pojasnili, da učitelji v času šolanja na daljavo pogrešamo razigrane nasmeh in nešteto drugih zvokov s šolskega hodnika, da se nam toži po radovednih učencih in polnih učilnicah. Priznali smo jim, da jih skozi spletno oko sicer gledamo, a jih ne vidimo takšne kot v živo. Prav tako se jih trudimo poslušati, vendar jih težje razumemo, kot če bi stali zraven nas. Pogovarjali smo se o prednostih in slabostih medmrežja in prišli do spoznanja, da si preko spleta lahko

pošiljamo pozdrave in objeme, a je pristen stik nekaj čisto drugega, še posebej med prijatelji.

Ker je osrednja tema letošnjega projekta bila tema **Pišem pismo prijatelju**, smo učence kot tudi zaposlene povabili, da lastnoročno napišejo pismo (lahko ga tudi likovno okrasijo) za nekoga, ki bi lahko postal njihov prijatelj ali pa to že je. Življenje, ki ga trenutno živimo, namreč ni najbolj prijazno. Vsi pogrešamo sorodnike in prijatelje, ki jih že dolgo nismo videli. Osamljeni pa nismo samo mi, ampak tudi starejši, ki bivajo v domovih za starejše. Mogoče so tam tudi naši sorodniki, dedki, babice. Morda pa se tam med njimi skriva tudi »novi prijatelj«. Učence pa smo po drugi strani spodbujali, da izpod njihovih peres lahko nastanejo tudi zahvale zdravstvenim delavcem oz. vsem prijateljem, ki se nesebično trudijo in pomagajo vsem pomoči potrebnim.

Odziv na povabilo je bil v tednu pisanja z roko izjemno velik. Učence se je misel na to, da lahko s preprostim pismom polepšajo dan svojim »prijateljem«, zelo dotaknila. V roke so vzeli nalivna peresa in barvice ter prelivali na nepopisane papirje svoje misli, občutja, želje in zahvale. Ob poplavi modernejših načinov sporazumevanja so se vračali k tradiciji in z njo okužili tudi starše in stare starše ter učitelje.

Na svoje elektronske naslove smo tako učitelji dobivali številna pisma, zahvale, voščila, ki so bila namenjena dotičnim osebam ali pa neznanim prijateljem. Na šoli smo tako pripravili 15-minutni videoposnetek s približno 180 pismi, ki smo jih vključili v predstavitev. Pisma smo tudi natisnili in jih poslali naslovnikom v Lambrechtov dom (dom starejših občanov) ter ZD Slovenske Konjice. Oskrbovanci doma kot tudi zdravstveni delavci so bili ganjeni ob branju pisem in se nam iz srca zahvalili.

Koordinatorica Valentina Volavšek

Teden pisanja z roko
na OŠ Ob Dravinji
18.-22. januarja 2021

JAZ ♥
PIŠEM Z
✎

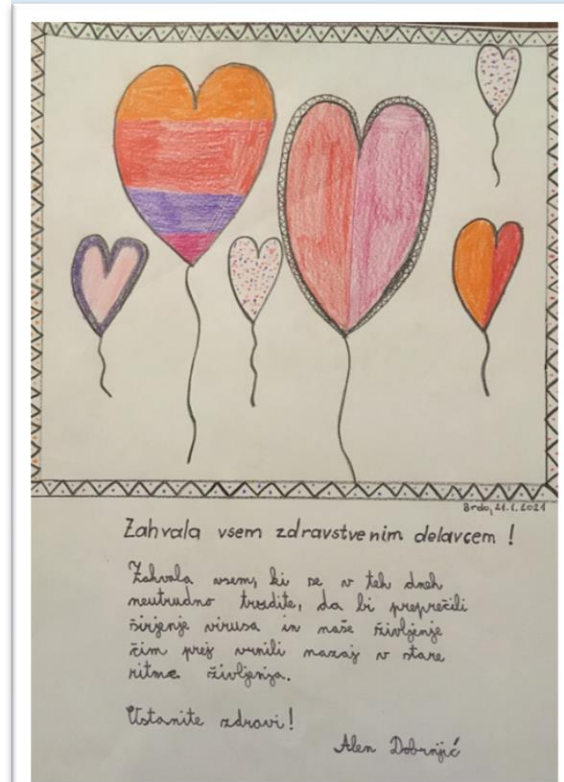
Ana Lajšček Kralj , 5.c

Vita Ajdnik, 4. b

Matevž Artič, 4. b

Alen Dobrnjič

GREMO PEŠ S KOKOŠKO ROZI

Premikanje iz točke A do točke B sega vse od nastanka živih bitij. Vsa živa bitja na planetu Zemlja se premikajo, a na različne načine, nekatera plavajo, druga letijo, tretja se plazijo, ljudje pa hodimo, tečemo, skačemo. Hoja je najbolj naraven in osnovni način premikanja človeka. V preteklosti so se ljudje premikali s hojo, ker niso imeli druge možnosti, v današnjem času pa se premikamo s pomočjo različnih prevoznih sredstev, kot so avtomobili, avtobusi, vlaki, letala, ladje, vedno manj pa uporabljamo hojo. Ker moderna prevozna sredstva zelo onesnažujejo okolje, bomo v prihodnosti ponovno bolj uporabljali način premikanja s hojo ali s pomočjo prevoznih sredstev, ki ne onesnažujejo okolja, da zaščitimo naš planet.

Tako je nastal projekt »Trajnostna mobilnost«, v katerem sodelujejo različne osnovne šole in vrtci v Sloveniji. Tudi naša šola, Osnovna šola Ob Dravinji, se je vključila v ta projekt, ki se imenuje »Gremo peš s kokoško Rozi«. V njem smo sodelovali učenci različnih razredov, med njimi tudi učenci 4. c razreda. Namen tega projekta je, da zaščitimo naše okolje pred onesnaženjem, ki ga povzročajo avtomobili, avtobusi in ostala vozila na fosilna goriva. Na naši šoli smo projekt izvajali tako, da smo v šolo in domov hodili peš, s kolesi, s skiroji, z rolkami, rolerji, bolj oddaljeni učenci pa so se vozili skupaj po več učencev z enim avtomobilom. Vsak dan smo v razredu zabeležili, kako je kdo prišel, način prihoda je bil tudi točkovan in tisti, ki smo prihajali na trajnostni način, smo prejeli za nagrado zlato jajce, ki jo je znesla kokoška Rozi☺. Zaradi tega smo bili dodatno motivirani, saj smo se lahko tudi igrali s karticami, ki so prinašale točke, vseskozi pa nas je vzpodbujala tudi naša učiteljica Urška Jurak. Na to temo smo pri likovni umetnosti veliko

ustvarjali. Sam sem prihajal v šolo s kolesom, ker pa še nimam kolesarskega izpita, me je vedno spremljal moj oče, prav tako s kolesom ali peš. Tudi sicer, če je le mogoče, hodim v šolo in domov peš.

Upam, da bomo ta projekt izvajali tudi v prihodnje in s tem skrbeli za naše zdravje, da bomo zmanjšali onesnaženost našega okolja, da ne bodo zaradi tega umirali ljudje, živali, se topili ledeniki, da ne bo vremenskih katastrof, da bodo bolj zdravo in lepše živela vsa živa bitja na našem zelenem planetu Zemlja, ki je nenadomestljiv.

Klemen Marguč, 4.c

Aleks Flis, 4. c
(Kokoška Rozi na kolesu)

Izak Krančan, 4. c

Jetlira Musa, 3. a

Mija Švab, 3. a

Asi Konušek, 3. a

JUTRANJE VARSTVO IN PODALJŠANO BIVANJE

JUTRANJE IGRARIJE

Ob ponovni vrnitvi v šolske prostore je v jutranjem varstvu opaziti večjo potrebo po skupni igri. Fantje zelo domiselno sestavljajo kocke. Velikokrat smo nad končnim rezultatom vsi zelo navdušeni. Večkrat tudi kaj pobarvamo. Pred kratkim smo dobili zamisel, da bi iz pobarvank lahko naredili lutke in si izmislili lutkovno predstavo. Ob tem smo se zelo zabavali. Zjutraj se igramo tudi skrivalnice, iščemo duhce, ki nam v učilnici večkrat ponagajajo, Včasih si domišljamo, da smo različni pravljčni junaki. Radi tudi zaplešemo in na ves glas pojemo. Občasno počivamo, beremo pravljice in likovno ustvarjamo. V jutranjem varstvu smo posejali tudi nekaj paprike, paradižnika in rožic. Vse to sedaj opazujemo, zalivamo in držimo pesti, da nam bo uspelo pridelati, kar smo si zamislili.

Tudi v podaljšanem bivanju so učenci zelo ustvarjalni. Najraje pa izkoristijo sončno vreme in se odpravijo na svež zrak, kjer se prepustijo prosti igri.

V poletni vročini se tako pogosto igrajo pod drevesi, ki jim nudijo zaščito pred soncem, hkrati pa se v njihovi senci tudi ohladijo. V okviru projekta POGUM so na novo bile postavljene klopi okoli drevesnih debel. V času podaljšanega bivanja so »na polno« zasedena, saj učenci na njih rišejo ali se igrajo družabne igre. Kdor pa ima rad ristanc ali kakšno drugo talno igro, se lahko pomeri tudi v tem.

TEKMOVANJA

TEKMOVANJE IZ ZNANJA NEMŠČINE

Nemščina na šoli poteka v okviru izbirnega predmeta, zato si učenci, ki se uspejo uvrstiti na državno tekmovanje, toliko bolj zaslužijo pohvalo. Letos je to uspelo učenkama Amaliji Rozi Uranič in Evi Kovše iz 9. b razreda. Na državnem tekmovanju, ki je potekalo 27. maja preko spletne učilnice in katerega osnova je bila knjižna predloga *Das Buch der Seltsamen Wünsche*, sta se uspešno spopadli z vsemi, ki se nemščine učijo kot prvega tujega jezika. **Amalija Rozi Uranič** je dosegla **bronasto priznanje**.

Amalija Rozi Uranič

MEHURČKI IN TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Letošnje tekmovanje za Cankarjevo priznanje je potekalo pod skupnim naslovom **Slovenija, vse najboljše**. Tako nismo ponovno vzljubili samo knjig, ki so nam bile ponujene v branje, ampak tudi svojo domovino, ki letos praznuje 30 let od osamosvojitve. Na novo smo spoznavali sebe in svet, v katerem živimo.

Zaradi izrednih razmer sta letos šolsko tekmovanje za Cankarjevo priznanje in tekmovanje Mehurčki potekala

istočasno, in sicer 13. aprila 2021. Obeh tekmovanj se je udeležilo **65 učencev** iz matične šole in podružnice Tepanje. Učenci so svoje književno znanje in lastno ustvarjalnost pokazali v razlagalnem spisu. Na tekmovanje so se dobro pripravili, najboljših **21 bralcev** pa je usvojilo tudi **bronasto Cankarjevo priznanje**.

Vsi tretješolci, ki so se udeležili tekmovanja **Mehurčki**, prejmemo **priznanje za sodelovanje**. To so:

Pika Juhart, Asi Konušek, Nik Vezjak, Sara Macuh, Enej Očko, Zala Tajnikar, Ema Rožič, Aljuška Verdel, Tadej Verdnik, Ajda Ovčar, Aleks Rihtar, Benjamin Dobrnjič, Neja Pšeničnik, Mai Pustinek, Tai Ravnihar, Mia Detiček in Mia Kitek. (*Mentorice: Marija Kuzman Vilič, Romana Pokorn, Nejc Špoljar, Milena Strmšek.*)

Dobitniki bronastega Cankarjevega priznanja so:

4. razred: Klemen Marguč, Vita Ajdnik, Izak Krančan, Janez Podgoršek Satler (*Mentorice: Tamara Jegrišnik, Urška Jurak, Bernarda Rebernak.*)

5. razred: Ana Lajnšček Kralj, Hana Žugelj, Maj Stramšak, Tim Goleš, Urh Juhart. (*Mentorici: Sonja Rak Založnik, Urša Sovič.*)

6. razred: Tim Vezjak, Vita Jurak, Doroteja Kotnik. (*Mentorica: Tina Esih.*)

7. razred: Tine Celcer, Maruša Ljubič, Filip Štruc. (*Mentorica: Jovita Kovač.*)

8. razred: Vid Iršič, Urh Hlačar. (*Mentorica: Valentina Volavšek.*)

9. razred: Manca Levart, Blažka Mlakar, Tia Godec, Dominik Plohl. (*Mentorica: Valentina Volavšek.*)

V soboto, 18. 5. 2021, pa je potekalo **državno tekmovanje iz slovenščine**

za Cankarjevo priznanje za učence 8. in 9. razredov. Udeležili so se ga tudi trije učenci naše šole, ki so se s šolskega tekmovanja uvrstili na državno raven. To so osmošolec **Vid Iršič** ter devetošolki **Blažka Mlakar** in **Manca Levart**, vsi pod vodstvom mentorice **Valentine Volavšek**.

V eseju na državnem nivoju so tekmovalci primerjali sodobne pravljice iz zbirke Kako dolg je čas, pisatelja Mateta Dolenca, s pesmijo Ferija Lainščka Prosti čas. V sporočilo so vnašali svoja doživetja, vtise in tudi kritična razmišljanja o ekologiji, enakopravnosti in krivicah v naši družbi, hkrati pa dokazali, da znajo razmišljati in izkoristiti svoj čas – zelo uspešno so namreč dosegli zaslužen cilj.

Vid Iršič iz 8. c in **Manca Levart iz 9. a** razreda sta dosegla **srebrno Cankarjevo priznanje**, kar je med 461 tekmovalci tako v 8. kot 9. razredu uspelo osvojiti le 175-im učencem. **Blažka Mlakar iz 9. c** pa je z delitvijo 10. mesta med 31-imi tekmovalci, ki so na državnem nivoju osvojila **zlato Cankarjevo priznanje**.

Iskrene čestitke vsem ob doseženem uspehu in še veliko nadaljnjih prijetnih trenutkov ob branju knjig!

Blažka Mlakar, Vid Iršič, Manca Levart

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ZGODOVINE

V letošnjem šolskem letu so se učenci osmih in devetih razredov pod vodstvom mentorice **Katje Holobar** vestno pripravljali na tekmovanje iz znanja zgodovine z naslovom: **Od železne dobe do prihoda Rimljanov na slovenska tla**.

Šolsko tekmovanje so izvedli v ponedeljek, 22. marca 2021. Udeležilo se ga je 28 učencev iz osmih in devetih razredov. Vsem učencem čestitamo za izkazano znanje in prizadevnost pri pripravi na tekmovanje.

Bronasto priznanje so dosegli naslednji učenci: Tina Kuder iz 8. a, Špela Levart iz 8. b, Jošt Klančnik in Vid Iršič iz 8. c, Manca Levart in Dominik Plohl iz 9. a ter Blažka Mlakar, Alen Grm, Ana Guček in Mia Zorman iz 9. c razreda.

Največ znanja sta na šolskem tekmovanju pokazali Tina Kuder iz 8. a in Manca Levart iz 9. a razreda, ki sta se nato 19. maja 2021, udeležili še državnega tekmovanja.

Letošnje šolsko leto je bilo še posebej težko, saj so si tekmovanja na državnem nivoju sledila eno za drugim. Zato nas še toliko bolj veseli uspeh, ki sta ga dosegli naši dve tekmovalki.

Tina Kuder je osvojila **srebrno priznanje**, **Manca Levart** pa **zlato priznanje** na državnem nivoju.

Manci in Tini iskreno čestitamo in jima želimo še veliko veselja pri odkrivanju zgodovine.

Tina Kuder in Manca Levart

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠČINE

V torek, 25. maja 2021, je potekalo **državno tekmovanje iz znanja angleščine** za devetošolce. Tekmovanje je potekalo v spletni učilnici in je obsegalo naloge iz bralnega razumevanja, rabe jezika in besedišča ter pisno sporočanje v obliki sestavka na eno izmed omenjenih tem v predlagani knjižni predlogi Turtles All The Way Down. Tekmovanja so se udeležili štiri učenci naše šole in dosegli naslednje odlične uspehe:

- **Dominik Plohl, 9. a – zlato priznanje,**
- **Žiga Juhart, 9. b – srebrno priznanje,**
- **Žan Klančnik, 9. c – srebrno priznanje,**
- **Eva Kovše, 9. b – bronasto priznanje.**

Sicer pa so na šolskem tekmovanju bronasto priznanje dosegli tudi Luka Brumec iz 9. a, Tia Godec in Amalija Rozi Uranič iz 9. b ter Janej Kotar Tominšek, Blažka Mlakar, Nika

Aleksandra Jevšenak in Alen Grm iz 9. c razreda.

Dominik Plohl

TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE ZA VEGOVA PRIZNANJA

Šolskega tekmovanja v znanju iz matematike za Vegova priznanja se je 22. aprila 2021 na naši šoli udeležilo 187 učencev od 1. do 9. razreda. Veseli nas, da je kar **72** učencev prejelo **bronasto priznanje**. Ti učenci so:

- **1. razred:** Filip Kalar, Ernad Katana, Ian Korošec, Manca Onič, Oskar Gričnik Pozeb, Eman Kadrič, Žiga Pavrič, Luna Šantl, Maja Žugelj, Vid Agić, Jaka Gande, Timotej Ovčar, Maja Pevnik, Nika Podplatan, Vida Punčuh, Ema Sovič, Ivana Vezjak, Ema Vrabič;
- **2. razred:** Naja Detiček, Luka Tomažin, Vid Marinšek, Marko Kotnik, Tina Florjan, Sofija Punčuh, Gabrijela Rečnik, Miha Verhovšek;
- **3. razred:** Val Ajdnik, Asi Konušek, Miha Konušek, Gal Polegek, Zala Tajnikar, Jure Celcer, Pika Juhart, Enej Očko, Ema Rožič, Marcel Teo Eberl, Živa Korošec, Filip Nečemer, Taj Ravnihar, Aleks Rihtar;

- **4. razred:** Anej Potočnik, Tjan Škoporc, Klemen Marguč, Ažbe Žavcer, Domen Levart;

- **5. razred:** Aljaž Grifič, Dominik Gažovič, Emilija Brdnik, Urh Juhart, Ana Lajnsček Kralj, Maj Stramšak, Žan Švab;

- **6. razred:** Timon Brglez, Heidi Konušek, Jure Sabo, Neva Šelih, Maša Pušnik, Doroteja Kotnik, Špela Žugelj;

- **7. razred:** Tinkara Erker, Andraž Verdnik, Tine Celcer, Iza Kovačič;

- **8. razred:** Jošt Klančnik, Tajda Erker, Tina Kuder, David Skrbinšek Majer, Urh Hlačar, Iza Vipotnik in

- **9. razred:** Jona Hlastec, Dominik Plohl, Žan Klančnik.

Izmed naštetih dobitnikov bronastih priznanj so se na državno tekmovanje uvrstili Aljaž Grifič iz 5. e, Timon Brglez in Heidi Konušek iz 6. b, Jure Sabo iz 6. a, Jošt Klančnik iz 8. c, Tajda Erker iz 8. b, Tina Kuder iz 8. a in Jona Hlastec iz 9. a razreda. Državno tekmovanje je potekalo v soboto, 15. maja, ob 9. uri na OŠ Ob Dravinji. Med tekmovalci je **zlato Vegovo priznanje** dosegel petošolec **Aljaž Grifič iz OŠ Tepanje**, **srebrno Vegovo priznanje** pa so prejeli kar štirje učenci, in sicer **Heidi Konušek, Jure Sabo** in **Timon Brglez** iz **6. razreda** ter **osmošolka Tina Kuder**.

Aljaž Grifič

Za dosežke čestitke vsem, tako učencem kot tudi mentoricam in mentorju.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE

V mesecu marcu je potekalo šolsko tekmovanje iz znanja kemije pod vodstvom mentorice **Urše Ribič Hribernik**.

Prejemniki **bronastega Preglovega priznanja** so **Tina Kuder, Dominik Plohl** in **Žiga Juhart**.

Tina Kuder in Žiga Juhart sta se uvrstila na državno tekmovanje iz znanja kemije.

Žiga Juhart je na slednjem osvojil **srebrno Preglovo priznanje**, za kar mu iskreno čestitamo.

EKOKVIZ 2020/2021

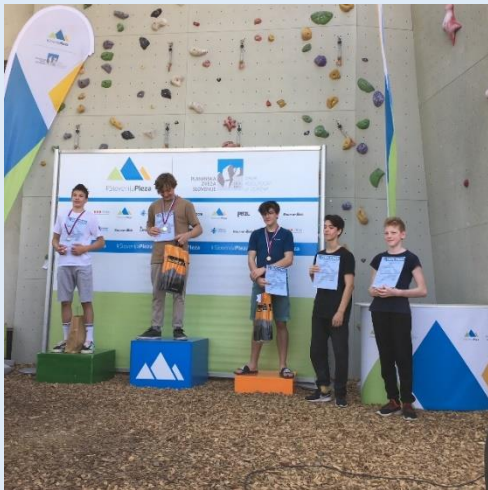
V sredo, 27. januarja 2021, so se učenci 6., 7. in 8. razredov udeležili šolskega tekmovanja v Ekokvizu. Tekmovanje je potekalo na daljavo, preko spleta. Učenci so odgovarjali na vprašanja o hrani, ogljičnem odtisu, krožnem gospodarstvu in energiji. Zaradi spremembe pravilnika tekmovanje tokrat ni potekalo v skupini, ampak individualno. Na državno tekmovanje, ki je potekalo 4. marca 2021, so se uvrstili Neža Kalšek iz 6. b, Anuška Lipuš in Dženana Salkanović iz 6. c, Maj Novak iz 7. b, Žiga Natek iz 7. c ter Špela Levart iz 8. b razreda. Kljub dani situaciji sta učenka 6. b razreda, **Neža Kalšek**, in učenec 7. b, **Maj Novak**, dosegla **bronasti priznanji**, za kar jima iskreno čestitamo.

TEKMA DRŽAVNEGA PRVENSTVA V TEŽAVNOSTNEM PLEZANJU

V soboto, 5. junija 2021, je v Plezalnem centru Ljubljana potekalo **državno**

prvenstvo v težavnostnem plezanju. Plezalci vseh kategorij, od cicibanov do članov, so preizkušali svoje znanje, moč in ostale sposobnosti na 15 metrov visoki zunanji steni. V kategoriji starejši dečki se je pomeril tudi učenec naše šole – **Janej Kotar Tominšek iz 9. c razreda.** V konkurenci 17 fantov je dosegel odlično tretje mesto.

Za plezalni dosežek mu iskreno čestitamo, v prihodnje pa mu želimo še več plezalnih uspehov.

NATEČAJI IN RAZPISI

REZULTATI NA LIKOVNEM PODROČJU

USPEHI NA MEDNARODNEM NATEČAJU ZMAGA

Učenci naše šole so se odlično odrezali na mednarodnem natečaju z naslovom "Zmaga", ki je zaradi izrednih razmer potekal v šolskem letu 2019/2020 in 2020/2021.

Na **likovnem** natečaju so sodelovali učenci iz petih držav, na sam vrh pa sta se v kategoriji od 13 do 16 let povzpeli likovni deli **Tinkare Soršak iz 8. a** (1. mesto) in **Neje Kovač iz 9. b** razreda (2. mesto) pod vodstvom mentorice **Jerneje Menzinger.**

Tinkara Soršak

Neja Kovač

DOSEŽKI NA LITERARNEM PODROČJU

NATEČAJ ZMAGA

Na **literarnem** natečaju Zmaga so sodelovali učenci iz Slovenije in Bosne in Hercegovine. Ker se ga je udeležilo premalo udeležencev iz tujih držav, se natečaj vrednoti kot državni. Kljub temu pa smo izjemno ponosni, saj smo v kategoriji od 13 do 16 let pobrali vsa tri prva mesta, v kategoriji od 9 do 12 let pa je 1. mesto prav tako šlo v roke našemu učencu.

Razvrstitve literarnega natečaja:

Kategorija od 13 do 16 let

- **Jaka Leskovar, 9. b** (1. mesto), mentorica **Valentina Volavšek**

- **Neja Kovač, 9. b** (2. mesto),
mentorica **Valentina Volavšek**

- **Timotej Polenek, 9. b** (3. mesto),
mentorica **Jovita Kovač**

Kategorija od 9 do 12 let

- **Jon Artnik, 8. b** (1. mesto),
mentorica **Valentina Volavšek**

Iskrene čestitke vsem nagrajencem in njihovim mentoricam. Ob takšnih uspehih se vsi veselimo in se počutimo zares zmagovalno.

Sledi nekaj literarnih prispevkov v okviru natečaja Zmaga, krasijo pa jih likovni prispevki učencev razredne stopnje.

Olti Ademi, 3. c

ČISTA VODA – ZMAGA ZEMLJANOV

Na Zemlji se skriva veliko vrst zlata,
a največjega zaklada nihče ne pozna.

Ljudje se prešerno smejiijo,
ko jim listki iz avtomatov usodo delijo.

Le malokdo pomisli, da resnično zlato,
je sestavljeno iz H₂O
in da naša prihodnost njena čistoča bo.
Zmaga vsakega Zemljana

se skriva v naravi in njenih plodovih,
zato naj ne bo prodana.

Bi res raje šli na rdeč planet živet,
kjer je namesto vode ves planet v prah
odet?

Tam ne moremo živetii,
tudi če imamo zlato v kleti,
tam ni travnikov, gozdov in ne voda,
tam nikoli ne moreš biti resnično doma.

Je Zemlja naš pravi planet,
zato naj nas ne mika, da šli drugam bi
živet.

A dolžnost naša je,
da ohranimo morja in zrak.

Če to nam uspe,
vsak Zemljan bo pravi junak.

Zato raje na Mars pošljimo tone zlata,
samo, da na Zemlji nikoli ne zmanjka
voda.

In tako zmagovalno vzklikamo hura,
saj vemo, da čista voda je vredna več
od zlata!

Jaka Leskovar, 9. b
(1. mesto; 13–16 let)

Tevž Pučnik, 3. c

TO JE ZMAGA!

Učiteljica v šoli me je pisati učila,
v prvem sem razredu (Kakšna zmaga!)
abecedo osvojila.

Od črte pa do črte sem vadila lepopis,
sčasoma postajal vse daljši je zapis.

A danes moje črke nič pogumno ne
stojijo,
da jih izbriše veter, se vse zelo bojijo.

Kaj se zgodilo je s pisavo, se
sprašujem jaz,
od kod ta razlika, je to naredil čas?

Danes imamo maile, SMS sporočila,
so to res osebna, prava besedila?
So računalniki in telefoni premagali
človeka?
Res moderna je tipkovnica, peresa
preobleka.

Kako zmaguje nad »življenjem«
tehnološki napredek,
dokazuje tudi moj sedemdesetletni
dedek,
ko kot Božiček dešifrira vnukove
napisane želje,
da »play station« prinesel samo bo
veselje.

Vsem nam se vedno bolj mudi,
čas mimo nas pa neizmerno hiti in
na skrivaj se nam porogljivo smeji.
S pisanjem na roko pa čas se izgubi.

Pisava babic, dedkov res imenitna je
bila,
vsaka črka natančno, lepo izrisana.
Veliko časa so za pisanje porabili,
tudi mi od njih bi se lahko učili.

Še pomisliti ne smem, da pisati ne bi
znali,
kako užitek v knjigah potem bi se
predali?
Kaj za slovenski narod pomeni lastna
pisava,

vedel je že Trubar in danes ve učena
glava.

Zato slovensko besedo mi vsi ohranjati
želimo,
iz roda v rod našo preteklost oživimo.
Naj se sliši zven peresa ob zapisanih
besedah –
v ponos vsakega Slovenca vzklikam:
To je zmaga!
(In spet po telefonu klikam ...)

*Neja Kovač, 9. b
(2. mesto; 13–16 let)*

Mia Kitek, 3. c

ZMAGOVALEC, VITEZ JURIJ!

Nekoč, pred davnimi časi,
je bilo še vse mirno na vasi.
Vitez Jurij lepo sproščeno je živel,
orožje preizkušal, na konju okrog drvel.

Ko pa udari na dan zmajeva novica,
vsa bleda postala so njegova lica.
Takoj poklicali so ga v boj,
meščani vzklikali so: »Bog s teboj!«

A pogumno Jurij meč je zavrtil,
zmaju je hudobnemu hitro glavo vzel.

Prav spretno je zverino pokončal,
Konjičanom pa spet veselje dal.

Od takrat naprej vsi v miru so živeli,
pridno delali in se lepo imeli.
S to zmago vitez Jurij veliko slavo je
dobil,
s hudim bojem si nesmrtnost priboril.

Gračak mu je v zahvalo nagrado
izročil,
edinko je njegovo v zakon on dobil.
»Naj živi vitez Jurij!« vzklikali so vsi,
ki so na njegovo poroko z Marjetico
prišli.

*Timotej Polenek, 9. b
(3. mesto; 13–16 let)*

Zoja, Daša, Marsel, Ema R., 3. b

ZMAGA NAD NARAVO

Poplave dandanes so pogosti pojav,
Ob neurjih tok rek je močan in bahav.
Prestrašijo se živali, prekrije se nebo z
bliski,
Ljudje – hude ure vajeni – pomagajo si
v stiski.
Ali so dovolj pripravljeni na prihajajočo
spet neznanko,
Vodo – vir življenja – s hribovja deročo
nam poslanko?
Le kako bi brez nje živeli?

Joj, kako bi v času pomanjkanja po njej
hrepeneli!

Energije se z vodo zemlja napila bo,
Nam, Zemljanom, lahko je pri srcu
toplo.

Poplavljena so polja in ravan,
Resnica prišla je spet na plan.
Intelo je marsikatero oko,
Pomoč so iskali vsi pred vodo.
Reševali imetje in življenja so gasilci
zvesti,

A kaj, ko narasla voda jih je imela v
pesti.

Vendar ti možje se nikoli ne utrudijo,
Lestve postavljajo, roko ponudijo,
Jokajoče tolažijo, upanje vzbujajo,
Ej, oni so tisti, ki pomagati želijo in se
ZMAGE nad naravo ne bojijo,
Naša življenja reševat' pred poplavami
nesebično hitijo.

*Jon Artnik, 8. b
(1. mesto; 9–12 let)*

KAJ JE ZAME ZMAGA?

Kot otrok sem se v šoli pisati učila,
vedela sem, da znanja bom veliko
pridobila.

Zame je bila zmaga, ko sem se
abecedo naučila,
naslednja pa, ko sem še pisane črke
osvojila.

Učiteljica in starši spodbujali so me,
da brati bom znala, ko veliko bom dekle.
Danes si želim pesmi svoje pisati,
da nekoč bom imela možnost zbirko
izdati.

Takrat bom zopet novo zmago slavila,
mogoče tudi kdaj kakšno nagrado
dobila.

Če vztrajna pri pisanju ne bi bila zelo,
tudi te pesmi sedaj ne bi bilo.

Kartuzijani znali pisati so lepo,
da slišalo se je o njih čez Konjiško goro.

Saj črke vse natančno so izrisovali,
knjige dolgo v noč prepisovali.

Zato potrudimo se vsi pri lepi pisavi,
da izdelki naši bodo pravi.
Vsi ljudje pisati morali bi znati,
pismenosti nihče ne sme se bati.

Še veliko zmag v življenju vsakega
čaka,
mene pa osreči prav vsaka.
Zmagovalec je zame kot heroj,
ki dočaka sloves svoj!

Naj se o vsakem na glas in ponosno
govori,
prav je, da dobre stvari slišijo vsi.
Zato pogumno se na nove zmage
podajmo,
naj življenje bo odločno in vztrajno!

Eva Kovše, 9. b

Maša Ratej, 1. b

ZMAGA NARAVE

Ali vidiš in slišiš to?
Strela razklala nam je temno nebo!
Dežuje več dni brez konca in kraja,
prestrašeni gledamo, kaj se dogaja.

So reke narasle in morje poplavlja,
naravna nesreča se močna pripravlja.
Ljudje se obupani zavarovati želijo,
nasipe in pregrade graditi hitijo.

Kdaj bo padla kaplja, dosegla zgornjo
mejo,
da voda prodre v hišo, odnese drevo in
vejo?

Gledam in ugibam, kaj se lahko zgodi,
takšne katastrofe nihče si ne želi!

Kjer je stalo mesto in je rasla trava,
zdaj je prazen nič, ogromna le poplava!
Ljudje na najvišji točki kraja so se zbrali,
dokler ujma ne pojenja, tam bodo ostali.

Če voda hišo našo bo zalila,
v višje nadstropje se bom umaknila.
Bom poiskala predmete plavajoče,
rešila z njimi otroke jokajoče.

V strahu ne vemo, kaj naš še čaka,
gledam gasilca, tega junaka,
ki urno, predano na pomoč že hiti,
da doma in življenja nihče ne izgubi.
Obupani upamo, da kdo nas bo rešil,
srčni utrip se vsem je pospešil.
Veliko ima dela reševalna postaja,
čeprav vsi ne vemo, kaj se dogaja.

In končno napočil je tisti trenutek,
ko se polegel je grozen občutek.
Deževje počasi in rahlo pojenja,
voda nič več se v višave ne vzpenja.

Mar to pomeni, da končno je mimo,
se zmage narave lahko veselimo?
Vse dlje so sirene, obupani klici,
zmagovalci smo vsi – mi, tete in strici!

Manca Levart, 9. a

ZMAGA

Slovenske Konjice so mesto vina in cvetja,
ne primanjkuje pa tudi ljudskega petja.
Nad njimi se dviga gora konjiška,
na drugi strani mogočna stavba meniška.

Grad stari nad mestom bdi,
ko deroča Dravinja po dolini drvi.
Zlati grič se z bogastvom trt bohota,
še sam pesnik ob vznožju se čudi tej lepoti.

Šola učenosti v rumeni se blešči,
polna življenja se sladko smeji.
Iz nje ponosno vsak dan stopam tudi jaz,
iz mojih ust iskreno spregovori konjiški glas:
»Kakšna zmaga, da v Konjicah sem doma,
kjer te mesto s toplino ljudi vsak dan navda!«

Širna prostranstva vsega sveta,
se ne primerjajo s krajem, kjer jaz sem doma.
Del sem svojega domačega kraja,
kar me z zmagoslavjem navdaja.
Vesel sem vsakega uspeha
in vem, da je med nami še veliko poleta.

Dominik Plohl, 9. a

Martin Pavlovič

MOJA ZMAGA

Ko nekaj dobiš,
se tega veseliš.
Ko nekaj dosežeš,
si navdušen in solzam podležeš.

Že prvi korak je zmaga,
prva beseda, napisana črka
in prebrana knjiga, ki te popelje v veselje.
Vse bi dal za zmago,
saj si kapitan, ki obvladaš morje.
Vendar ne gre vedno samo zate,
gre tudi za grb ter za domovino,
kar pomaga ti, da prideš do medalje zlate.

Zmaga je čast, je slava,
ki bruha iz ognjenika kakor lava.
Je poseben občutek,
samo tvoj trenutek.
Ko zmagaš, ti da to veselje in moč,
kakor mamin objem nekoč.

Tudi ko zmaga kdo drug,
moraš priznati poraz
in požreti ljubosumen obraz.
Vsaka tekma je tudi kulture odraz.

Tam na Olimpu bogovi so doma,
delijo slavo zmagovalcem brez meja.
A največja zmaga, kar jih svet pozna,
je tista, ko premagaš samega sebe.
Ni važno, če zmagaš ali izgubiš,
le da v srcu pridobiš.

Tajda Erker, 8. b

Vito Jurgelj, 1. a

NATEČAJ GRADOVI KRALJA MATJAŽA

Tudi letos je kljub neljubim razmeram v organizaciji Občine Črna na Koroškem potekala tradicionalna prireditve Gradovi kralja Matjaža, a v nekoliko drugačni obliki. Sodelujoči so na devetindvajseti prireditvi zapored tokrat gradove Kralja Matjaža gradili na daljavo. V sklopu dogodka sta potekala tudi likovni in literarni natečaj, kjer so sodelovali tudi učenci naše šole, in sicer s pesmimi, zgodbicami, anekdotami, spisi, stripi in z drugimi literarnimi prispevki na temo kralja Matjaža, z njim povezanimi liki, dogodki in legendami. Komisija s Kraljem Matjažem na čelu je pri ocenjevanju upoštevala domiselnost, izvirnost prispevka in povezavo z domačo tematiko.

Med vsemi prejetimi izdelki so izbrali po tri najboljše v vsaki kategoriji in jih nagradili s praktičnimi nagradami. Razglasitev le-teh je potekala 24. februarja, ko goduje Matija – torej tudi kralj Matjaž. Z velikim veseljem sporočamo, da je bila tudi na tem natečaju med nagrajenci naša učenka. To je **Doroteja Kotnik iz 6. a** razreda. Za dosežen uspeh ji tudi mi čestitamo in ji želimo še veliko ustvarjalnega navdiha.

Sledijo prispevki ustvarjalnih učencev.

PRI KRALJU MATJAŽU

Nekega dne smo se s straši odločili, da gremo na izlet na Koroško. Od nekdanj sem si želela obiskati goro Peco. S Štajerske smo krenili proti severu Slovenije in vožnja je kar hitro minila. Niti predstavljala pa si nisem, da bo naša pohodna tura tako polna vznemirljivih doživetij.

Ko smo krenili po gozdni poti, se je nenadoma zaslišal močan hrup. Četa vojakov je napovedovala, da se pripravljajo na napad. V trenutku smo se morali skriti, saj je bilo za varno

vrnitev do avta že prepozno. Takrat sem nenadoma zagledala, da se je skala pred nami čudežno odprla. Oče je rekel, da bo to zagotovo odlično zatočišče. Vztopili smo in začudeno opazovali notranjost. Votlina je bila temačna, zato nisem natančno videla postave, ki je sedela pri mizi. Oblival me je hladen pot in noge so se mi tresle od strahu, a počasi sem stopala naprej. Nekdo je izgovoril moje ime in me povabil k sebi. Takrat sem ga zagledala ...

Prepoznala sem njegovo mogočno postavo in dolgo brado. Bil je on – junak – priljubljeni vladar – kralj Matjaž. Gora Peca je njegovo domovanje, to sem izvedela iz pripovedk, pesmi in zgodb, ki govorijo o njem. In to je bila njegova votlina, v katero se je skrivil pred sovražniki. Bil je priljubljeni vladar, saj so ljudje pod njegovo oblastjo lepo živeli. Vsega so imeli v izobilju in vsi so ga imeli radi. To pa so mu drugi vladarji zavidali. In tako se je zgodilo, da so ga sovražniki napadli. Ker je bil pravičen, ni bil ubit. Gora Peca ga je vzela k sebi in jaz sem se znašla v njegovem skrivališču.

Še vedno sem malce trepetala, kaj se bo zgodilo, a ženska roka me je pomirila. Prijazno mi razložila, da sem dobrodošla, a da mora to ostati naša skrivnost. V votlini je bilo vsega dovolj za udobno življenje, tudi hrane je bilo na pretek. Minevali so dnevi in tedni, ko mi je kralj Matjaž razkril velik načrt. Dejal je, da potrebuje mojo pomoč, da bo lahko rešil ljudstvo in Koroško. Oblekel me je v popolnoma ista oblačila, kot jih je nosil sam. Nadel mi je dolgo brado in mi natančno razložil, kakšna naloga me čaka. Torej ... igrala bom njegovo dvojnico. Napravljena v kralja Matjaža sem zapustila votlino in zvalila Turke stran od gore Pece. A so me ujeli in odpeljali v Turčijo. Vedela sem, da bo kralj Matjaž držal besedo in bo načrt uspel. Ni trajalo dolgo, ko me je kralj Matjaž s svojo vojsko uspešno rešil.

Sovražnik je bil premagan, Koroška pa osvobojena. Kralj Matjaž mi je v zahvalo v roko stisnil jantar in se mi zahvalil za poguno dejanje. Spomnim se, da sem si zaželela domov ...

Tisti hip sem odprla oči. Sanje so se razblinile. V eni roki sem imela pripovedko o kralju Matjažu, v drugi pa vrtni kamen, ki mi je prinašal srečo. Pogledala sem okoli sebe. V sobi je bilo vse mirno, zunaj pa še trda tema. Odločila sem se, da bom svojo skrivnost obdržala zase.

Doroteja Kotnik, 6. a (nagrajeno delo)

NAŠ JUNAK, KRALJ MATJAŽ!

Veliko let nazaj se ta zgodba je odvila,
naša je dežela kralja Matjaža dobila.
Na Gosposvetskem polju se na prestol
je povzpel,
narodu slovenskemu vladati začel.

Ime njegovo pravo Matija je bilo,
Korvin pa za priimek dodal mu je
nekdo.

Pravičnost vselej njegova je bila vrlina,
slovenska zemlja pa ponosna, edina
domovina.

Na prestol kralj Matjaž se odlično je
spoznal,
s turško vojsko se junaško in pogumno
bojeval.

To bili so lepi, pravi zlati časi,
ko naši predniki brezskrbno so rajali na
vasi.

Vsega v izobilju za življenje so imeli,
več od tega pa preprosto niso si želeli.

O dobroti kralja se je daleč naokoli
govorilo,
da drugi mu zavidajo, se je hitro
raztrobilo.

Res je bil priljubljen, vsi radi so ga
imeli,
zato nikoli hudega ne bi mu želeli.

A sovražnik ne počiva in vnel se je hud
boj,
kralj Matjaž na varno moral je takoj.

Padla je vsa vojska, junak pa je ostal,
v votlini pod goro Peco utrujen je
zaspal.

Se skala v Rečicah kar sama je odprla,
da Matjaž in njegova četa lahko jo v
jamo je ucvrta.

Tam v trden spanec se nato je tiho
potopil,
brado okoli mize spretno je ovil.

Čaka, da devetkrat mu zrasla bo okrog
in ga gora vrne nazaj v grajski log.

Potem bo spet zavladal, kot je znal
nekoč,
ustregel bo prav vsem, ki rabili bodo
pomoč.

Kralj Matjaž – junak – naše gore list,
ponosen in pošten, v duši vedno čist.

Neja Kovač, 9. b

KRALJ MATJAŽ, POMAGAJ!

Kralj Matjaž pod goro Peco na
Koroškem spi,
je brez skrbi, saj ne ve, kaj se pri nas
godi.

V trden spanec se junak je globoko
potopil,
le kdo iz sna bi zdaj lahko ga prebudil?

Kralj Matjaž z darovi je vse ljudi
obdarjal,
vedno in povsod je dobro vzdušje
ustvarjal.

Malo pozitivne lahko poslal bi k nam,
naše katastrofe jaz opisati ne znam.

Korona virus nam nagaja in ostali smo doma,
epidemija povsod razsaja, strog režim velja.

Šole so zaprte, nikjer več družbe ni,
ko le kralj Matjaž bi vedel, kako slabo se nam godi.

Verjamem, da priskočil takoj bi na pomoč,
a še vedno spi v votlini, globoko sanjajoč.

Brada dolga se okoli mize počasi mu navija,
ne ve, kako dogajanje pri nas zunaj se odvija.

A zdaj prišel je pravi čas,
da junaško stopi spet med nas.
Upam in želim, da kmalu se zbudi,
iz dežele naše korona virus prepodi.

In spet prevzel bo prestol, najboljši vladar postal,
otroke vse takoj v šole bo poslal!
Da spet tako kot včasih lepo bomo živeli,
se skupaj veselili, na ves glas zapeli.

Eva Kovše, 9. b

KRALJ MATJAŽ – REŠITELJ?

Kralj Matjaž bil je bradat in vladar zelo bogat.
Slovel kot dober je vladar, pravico večkrat je delil,
reveže kdaj pa kdaj gostil in zaupanje ljudi si pridobil.
Grajska vrata puščal je odprta, da siromakom nudil je zavetje,
med druge brez skrbi delil svoje je imetje.

A zla ga slutnja je obšla, ko vojska tuja je prišla,
hoteli so, da ostane brez zlata.
Iznenada so napadli kraljev svet, pobijali in sežigali so vse povprek.
Se je hrabro branil in upiral,

si po slovenski zemlji pot utiral.
S svojimi vojaki se je pogumno boril,
s peščico pred smrtjo se v goro Peco je skrnil.

Ker bil je pošten, se mu sreča je vrnila,
jama pred njim se je sklonila, gotove smrti ga rešila.
Dokler se mu brada devetkrat ne zavrti okoli mize kamnite,
spal bo ogrski kralj, čeprav ga glasno budite.

V jami slovenski tiči in svojo brado okoli prsta vrti.
Mi pa sanjamo o zlatih časih naših dežel,
o dobroti, pravici, brez sovražnih načel.
O dnevih, ko epidemija ni prišla nad nas,
nam omejila gibanje in okrnila brezskrbni čas.

Bomo kdaj spet dočakali dan, ko svet bo s soncem obsijan?
V korona času bi, dragi kralj Matjaž, te mi potrebovali,
da na televiziji ne bi samo slabe stvari »blabljali«,
da z boleznijo pogumno bi se ti spopadel,
in človek človeku ne bi samo kradel.

Da, REŠITELJA bi mi potrebovali, te bomo kdaj res dočakali?

Ana Šelih, 7. b

O KRALJU MATJAŽU

Tam pod mogočno Peco od nekdanj že leži,
kralj Matjaž v miru, spokojno, trdno spi.
Dolga brada junaku na obrazu, počasi raste v hudem mrazu.

Bil je prijazen, dober in bogat, vsi radi so ga imeli, preden šel je spat.
Zdaj v votlini temni že vrsto let prebiva,

vsi se sprašujejo, zakaj se tako dolgo skriva?

Ljudje so kot vladarja zelo ga spoštovali,
uživali življenje, ponoči mirno spali.
Ko pa sovražnik je v deželo prihrumel,
kralj Matjaž iz boja uspešno je ušel.
Junaku je v resnici ime bilo Matija,
brada pa se mu še zmeraj okoli mize zvija.
Ko jo devetkrat uspešno bo okrog ovil,
votlino on za vedno lahko bo zapustil.

Takrat ponovno naš junak bo oživel,
vso čast in slavo zopet v svoje roke vzел.

Maša Malič, 7. a

LEGENDA O DOBREM VLADARJU

Legenda pravi, da kralj Matjaž pod goro Peco na Koroškem spi, njegovo ljudstvo pa nestrpno čaka, da njihov vladar se prebudi.

Ko bil je na prestolu, bili so zlati časi, vsega v izobilju imeli so na vasi. Ljudje takrat lepo in mirno so živeli, saj prijaznega vladarja na oblasti so imeli.

Proti njemu so se drugi vladarji z vojskami združili,
ga v votlino temno pred mnogo leti prepodili.

S preživelimi vojaki so se na varno skrili,
zato pred nevarnostjo so lahko si oddahnili.

Ob vstopu se votlina na široko je odprla,
a žal se za veliko dolgih let zaprla.
Kralj Matjaž trdno za kamnito mizo je zaspal,
vsi so mu zaupali, nihče ga ni izdal.

Ko brada se devetkrat okoli mize bo navila,
takrat nevidna sila ga bo prebudila.
Svojo čast in slavo spet bo nazaj dobil,
na svoj prestol zmagoslavno on se bo vrnil.

Želimo si, da zlati časi prišli bi nazaj,
a nihče ne ve, kdaj spet bo na zemlji raj.

Le kdaj bo kralj s sveta pregнал vso krivico,
kdo bo med ljudi prinesel krasno to novico?

Vsi upajo, da to čim prej se bo zgodilo
in življenje staro se v deželo bo vrnilo.

Tia Godec, 9. b

Pika Juhart, 3. a

NATEČAJ TERM SNOVIK

V počastitev meseca kulture so februarja v Termah Snovik organizirali 13. literarni natečaj na temo Zmaga. Tekmovanje za najboljše rimano besedilo je potekalo v dveh kategorijah, in sicer za odrasle ter otroke do 15. leta

starosti. Zmagovalne pesmi so razglasili v petek, 26. februarja 2021, v okviru literarnega večera, ki je potekal preko Facebook profila Term Snovik. Nestrpno smo pričakovali rezultate in ponosno dočakali »svojo« zmagο». Naš učenec Timotej Polenek iz 9. b razreda je osvojil **prvo mesto** v skupini otrok do 15. let in si pripesnil celodnevno vstopnico za kopanje v njihovih termah. Za nagrado mu iskreno čestitamo in mu želimo obilo vodnega užitka.

USPEHI NA LITERARNEM NATEČAJU MOJA RODNA DOMOVINA

Pod svobodnim soncem – naša zmaga

Osnovna šola Vič je skupaj z Združenjem veteranov 90/91 mesta Ljubljane in bivših ljubljanskih občin razpisala že **13. literarni natečaj »Moja rodna domovina« Pod svobodnim soncem**. Namen in cilj nagradnega natečaja nakazuje že naslov: domovina, domoljubje, narodna zavest, ponos ...

Naša domovina praznuje letos 30 let in naslov letošnjega natečaja je več kot zgovoren: Pod svobodnim soncem. Učenci so v svojih literarnih delih razmišljali o moči malega naroda, da je preživel burno zgodovino in obstal v tem delu Evrope, kako smo lahko ohranili svoj materni jezik v stoletjih, ko so veliki sosednji osvajalski narodi druge neusmiljeno pokorili. Učenci so iskali podatke doma in v šoli, poslušali in brali spomine starejše generacije in se spraševali, kaj je bilo tisto veliko v nas samih že od nekdaj, da smo premagali vse ovire, da sedaj živimo res »pod svobodnim soncem«.

Tudi naši učenci so bili zelo uspešni. Prejeli so nagrade in priznanja. Vsi

literarni prispevki so objavljeni tudi v zborniku.

Nagrado za literarne prispevke so dobili:

- Doroteja Kotnik, 6. a
- Neža Kalšek – 6. b
- Ana Šelih – 7. b
- Eva Kovše, 9. b

Priznanja za literarne prispevke sta dobili:

- Gaja Žnidarko Sovič, 6. a
- Neja Kovač, 9. b

Iskrene čestitke v upanju, da bodo nagrade in priznanja spodbudile v vas željo po sodelovanju na literarnih natečajih tudi v bodoče.

Mentorici Jovita Kovač in Valentina Volavšek

Travnik 3. b

Prispevki za natečaj **Moja rodna domovina**

POD SVOBODNIM SONCEM

Slovenija je moja rodna domovina.
Lepa je narava, urejeni red in disciplina.
Ob morju v soncu galebi veselo žvrgolijo.
V gorah zasneženih svizci se čez plan podijo.
Enkratna naša je kultura, bogata tudi zgodovina.
Naša jezik in pisava izvirna sta, edina.
Celo daleč naokoli se sliši dober glas
In po svetu govorijo, da res lepo je pri nas.

Svobodo in samostojnost naši dedki so nam priborili.
Mi pa se trudimo, da vse to bomo ohranili.
Otroci danes srečno pod soncem tu živimo,
brezskrbno novih dni vsi se veselimo.

Slovenija po površju zelo je raznolika.
Vem, da v primerjavi s svetom je le majhna pika.
Ohranimo polja, reke in gozdove,
Bodimo odgovorni za bodoče vse rodove.
O, kako lepo nas svobodno sonce greje,
Da še dolgo se z neba nam tako ponosno smeje.
Naša domovina vedno bo moj dom
In kamor koli pojdem, jo v srcu nosila bom.

Doroteja Kotnik, 6. a (Prejeta nagrada na natečaju Moja rodna domovina)

ŽIVIM POD SVOBODNIM SONCEM

Vsa prevzeta in ponosna sem prebrala Finžgarjev roman Pod svobodnim soncem. Zelo živo sem si predstavljala ponosnega Svaruna, kako stoji na okopu in gleda proti Bizancu. Od sreče

se mu utrne solza, ko v daljavi na čelu vojščakov spozna sina Iztoka. Že takrat je bilo potrebno mnogo politične modrosti za ohranitev in obstoj samostojnosti.

Podobno srečno počutje sem doživljala ob gledanju filma Na svoji zemlji. Naš narod je hotel okupator iztrebiti. Kruto usodo so doživeli mnogi večji narodi Evrope. Tudi takrat smo zaradi svoje trdoživosti ohranili svoj slovenski jezik in svojo kulturo. Prepovedana slovenska beseda je bila še bolj spoštovana in iskana. Ohranila se je predvsem v številnih ljudskih pesmih.

V 90-tih letih pa smo si zaradi krivičnega odnosa drugih narodov v državi Jugoslaviji zaželeli svojo pot razvoja. Na plebiscitu smo pokazali enotnost in ustanovili svojo slovensko vojsko in se 25. junija 1991 osamosvojili.

Sedaj živimo v lastni državi Sloveniji. Sami si krojimo svojo pot razvoja. Ponosno obešam slovensko zastavo ob prazniku državnosti. Še bolj sem vesela in ponosna, ko zaigra slovenska himna. Slovenija je moja domovina. Na njo me spominja tudi lipa, ki jo je oče posadil pred našo hišo. Je simbol svobode, naše preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Ob njej posedamo v družini, se pogovarjamo in družimo s prijatelji.

Tudi sama večkrat posedam ob njej, se oziram po našem mestu, nato po bližnjih hribih in dolinah. Tam daleč zagledam širna polja, gozdove, njive in cerkvice, posajene po Pohorju. Ustavim se. Tu je moj svobodni svet, tu že več kot tisoč let živi moj narod, ki se je vse življenje upiral nasilju in hrepenel po svobodi. Ta svoboda je podarjena tudi meni, mojim prijateljem in vsem državljanom. A hkrati nam nalaga

zavezo, da jo čuvamo in ohranimo. S prijateljstvom, poštenim delom in odnosom do našega jezika in kulture.

Ana Šelih, 7. b (Prejeta nagrada na natečaju Moja rodna domovina)

Manca Furman, 1. a

ZAČETEK NEKIH POČITNIC

Moje sobotno pospravljanje hiše je tokrat zgledalo nekoliko drugače, kot izgleda sicer. Na podstrešje, kamor redko zahajam, tokrat odnesem zaboj otroških slikanic in drugih knjig in zvezkov, ki so spomin na moje otroštvo, moje prve črke, prve pesmice, zato jih ne morem zavreči. Ko iščem prostor, da stvari odložim, tam v kotu opazim veliko zaprašeno škatlo. Nikoli prej me niso privlačile take stvari, a sedaj me naenkrat žene radovednost, da odprem škatlo, ki je polna starih razglednic, dokumentov in raznih knjig. Prebiram, listam in opazim že skoraj rumen in na pisalni stroj napisan papir, kjer piše »Moje počitnice 1991«.

Dobila sem široke oči. Šele takrat sem se zavedala, da je moj ati, ki je bil takrat star toliko, kot sem danes jaz, doživel desetdnevno vojno za Slovenijo. Našla sem dnevnik, ki ga je pisal ati. Ob prebiranju porumenelih listov se je pred mano odvijala zgodovina. Berem dnevnik. Vse skupaj se je začelo tako:

»Slovenija je 25. 6. 1991 postala samostojna država, tistega dne je bilo po vsej državi veselje, samo v Slovenskih Konjicah se ni prav nič dogajalo... Naslednji dan se je začela vojna. Bivša jugoslovanska vojska je napadla Slovenijo.«

Kot dvanajstletni deček je moj ati ostal sam s svojo mamo, saj je moj dedi bil vpoklican k vojakom, da se bo boril za ohranitev neodvisnosti in bo varoval svoj narod in svojo družino.

Berem dalje:

»V sredo 26. 6. so izdali ukaz, da se začne vojna, pripravili so topove in izbrali vojake. Veliko mož je zapustilo svoje družine, saj so morali postavljati zasilna zaklonišča, poskrbeti za opremo, hrano ...

V četrtek, 27. 6. se je okoli ene ure zjutraj začela vojna na meji s Hrvaško, kjer je prestopilo mejo več kot 1000 vojakov. Ljudi je bilo strah. Ves čas so poslušali radio, da bi slišali, kakšno je stanje.

Slovenija je okrepila svoje moči, vojaki so branili ozemlje in naredili nove blokade na meji.«

Moj ati je kot otrok kljub strahu še vedno lahko pisal dnevnik. Branje me je pritegnilo, bilo je zelo napeto, in naenkrat sem občutila strah, ki ga je takrat doživljal otrok, ki se je zbal za svojo svobodo, za svojega očeta, mamo, prijatelje ... Naenkrat ima zame

ta papir neprecenljivo vrednost in s solzami v očeh ga držim v rokah in nadaljujem z branjem:

»Sobota, 29. 6., vojna se ni umirila, veliko ljudi je ostalo brez domov, veliko vojakov je bilo huje ranjenih, še posebej težko je bilo na mejah, nekateri so umrli.

V nedeljo, 30. 6. so ljudje odšli v cerkev, molili in prosili so boga za mir in da se ne bi kaj hudega zgodilo njihovim očetom. V tistem trenutku, natanko ob 9.00, so se zaslišale sirene, ki so oznanile zračni napad z letali. Nastala je panika, ljudje so iskali zaklonišča in čakali ... Hvala bogu, ni prišlo do pravega napada, ampak je bil samo prelet vojaških letal.«

Na listu papirja, ki ga berem, so vidni sledovi otroških prstov, morda tudi solz, in takrat se zavem, kako velik je bil strah, ki ga je tiste dni preživel moj ati. Nadaljujem z branjem:

»V torek, 2. 7., se je ob 13.30 zgodil napad s tanki na slovensko stran, prav tako se je ob 15.22 zgodil zračni napad, ki je trajal do 17.25.

V četrtek, 4.7., se je stanje že nekoliko umirilo, ni bilo več zračnih napadov. Nekateri očetje so se lahko vrnili k svojim družinam. A ne vsi, saj so morali biti pripravljeni, če jih bodo ponovno potrebovali.

V petek, 5.7., so se razmere podale v politiko. Ljudje so se počasi umirili in normalno zaživali.«

Prebrala sem še nekaj vrstic in na koncu prišla do spoznanja realne slike zgodovine, ki ni napisana v učbeniku, ampak je napisana izpod rok mojega atija. Sedaj bolje razumem pomen slovenskega državnega praznika, ki ga praznujemo 25. junija. Zdaj vem, da se je takrat rodila svoboda.

Ponosna sem na svojo domovino, na svojega dedija in vse vojake, ki so se v 10-dnevni vojni borili za samostojnost Slovenije, za svoje otroke, družine in nas, ki smo potomci in del njih. Letos bo minilo že trideset let od tistih usodnih dni, ko smo Slovenci resnično zaživali pod svobodnim soncem. Ta pot pa ni bila lahka. Več kot tisoč let so se naši predniki borili za svoj obstoj. S ponosom, s slovensko besedo in s pesmijo, in ko je bilo treba, tudi z orožjem. Uprli so se nasilju, umirali na frontah, po taboriščih, a se niso predali. Skozi stoletja so se oprijemali svoje zemlje, ohranjali svoj jezik, slovenske pesmi, svojo kulturo in svoje srce, ki je bilo za slovenstvo.

Vse, kar sem napisala, je bilo v dnevniku mojega atija, z naslovom «Začetek počitnic leta 1991«. Ati je bil takrat star približno toliko, kot sem sedaj jaz. Tistega začetka počitnic se ne spominja rad.

In kakšne bodo moje počitnice to poletje, leta 2021? Zelo se jih veselim, upam le, da nam jih ne bo pokvarila korona. Čeprav ne govorim veliko o svobodi, pa jo še kako občutim. Še prav posebej takrat, ko po SMS sporočilu svojo sošolko povabim na kolo, da se skupaj zapodiva po naši ulici in bližnjih hribih, si kaj rečeva ter se od srca nasmejiva tudi kakšni neumnosti. Saj je tudi to svoboda!

Neža Kalšek, 6. b (Prejeta nagrada na natečaju Moja rodna domovina)

SLOVENIJA–SVOBODNA DOMOVINA

Kaj vse je moja rodna domovina?
Je svobodna država z veliko vina,
ki vsakega prebivalca obravnava kot
sina.

Je dom prijetnim in prijaznim ljudem,

o njeni zgodovini jaz veliko vem.

Ko Slovenija se z vojno je osamosvojila,
več pravic in svobode kot država je
dobila.

Naši dedje so za nas ponosno se borili,
miru in razumevanja smo se skupaj
veselili.

Tudi moji prijatelji so del naše
domovine,
radi skupaj obujamo vse lepe spomine.
Uživamo v lepotah čudovite narave,
občudujemo polja, reke, višave ...

Res sem vesela, da v Sloveniji živim,
saj imam vse, kar si lahko želim.
Zjutraj me petje ptic prebudi
in vsaki dan se mi v šolo mudi.

Rada v slovenskem jeziku pišem in
govorim,
se novega dne iskreno veselim.
Pod svobodnim soncem res lepo je
živeti
in ob sebi družino ter prijatelje imeti.

Če pa kdaj v svet me bo zanesla pot,
nikdar jaz ne pozabim, kje živi moj rod.
Saj tukaj zame vedno bo ostal moj dom,
jaz pa ponosna Slovenka vedno ostala
bom.

Upam, da še vrsto let ostalo bo tako,
da v Sloveniji živeti res bo zelo lepo.

*Eva Kovše, 9. b (Prejeta nagrada na
natečaju Moja rodna domovina)*

Livia Jerič, 3. b

POD SVOBODNIM SONCEM SEM DOMA

Slovenija je moja domovina,
zame je najlepša, ena in edina.
Tukaj svojo družino imam,
za nič na svetu jo nikomur ne dam.

Moja domovina ni samo hiša, v kateri
živim,
to je vsa Slovenija, kjer odraščam in se
učim.

Radi se imamo, se življenja veselimo,
pogosto se zabavamo, od srca
nasmejimo.

Ko smo se Slovenci osamosvojili,
smo si samostojno državo priborili.
Zdaj svoboda je pri nas doma,
radost odmeva iz srca.

Resnično je lepo, ko zjutraj ptički te
zbudijo,
ko na zelenicah razigrani otroci se
podijo.

Ko se brez strahu po mestu sprehajaš
in kdaj komu malo tudi ponagajaš.
Zlato sonce na slovensko zemljo sije,
naj nikoli teman oblak ga ne zakrije.
Otroci vsi svobodno se igramo,
cenimo vse to, kar v Sloveniji imamo.

Ponosni smo na njeno lepo naravo,
in tribarvno slovensko zastavo.
Ko polni pričakovanja praznike slavimo,
si našo himno na ves glas vrtimo.

Če želimo našo domovino čisto ohraniti,
se bomo morali vsi skupaj potruditi.
Kljub temu, da smo narod mali,
se sovražnikov nikoli ne bomo bali.
Ponosna sem, da tu živim,
kjer ljubezen je doma,
kjer sreča in veselja sta prijatelja.
Ves svet predstavlja mi moja rodna
domovina,
zame vedno bo najlepša, ena in edina.

*Gaja Žnidarko Sovič, 6. a (Prejeto
priznanje na natečaju Moja rodna
domovina)*

Naj Feužer, 3. b

**POD SVOBODNIM SONCEM –
NAŠA ZMAGA**

Učiteljica v šoli me zgodovino Slovencev je učila,
v prvem sem razredu (Kakšna zmaga!)
že našo himno osvojila.

»Žive naj vsi narodi« sem prepevala po
hiši,
o ideji svobode in enakosti so poslušale
vse miši.

In šele iz današnjih poročil, čisto malo
pred epidemiološkim koncem,
sem razmišljala –
ali res živimo pod svobodnim soncem?

Danes besede slovenske himne nič
pogumno ne stojijo,
da jih izbriše sovraštvo, se vse zelo
bojijo.

Kaj se zgodilo je s svobodo, se
sprašujem jaz,
od kod ta razlika, je to naredil čas?

Še pomisliti ne smem, da slovenskih
besed pisati ne bi znali,
kako užitek v knjigah potem bi se
predali?

Kaj za slovenski narod pomeni lastna
pisava,
vedel je že Trubar in danes ve učena
glava.

Zato zven slovenskega jezika mi vsi
ohranjati želimo,
iz roda v rod našo preteklost oživimo.

Naj se sliši zven peresa ob Prešernovih
besedah –

pod svobodnim soncem v ponos
vsakega Slovenca vzklikam:

To je naša zmaga!

(In se tujcem, zemlje lačnim, umikam
...)

Zmaga, da lahko svobodno tu živim,
se smejem, malo tudi o svetu se učim,
po spletu novice vse izbrskam,
včasih se s kolesom po hribu zapodim.
V tej pomladi svobodno odraščam
in to svobodo vsem otrokom želim.

*Neja Kovač, 9. b (Prejeto priznanje na
natečaju Moja rodna domovina)*

Lina Marguč, 1. a

POD SVOBODNIM SONCEM

Domovino si vsak predstavlja malo
drugače, na primer za nekatere je to
dežela, v kateri se je kdo rodil, v kateri
prebiva ... Zame domovina pomeni
dom, srečo, prijateljstvo in družino.

Moja domovina je Slovenija, saj sem se
v njej tudi rodila. Slovenija je lepa in
mirna dežela, v kateri se počutim varno.
Na svojo domovino sem ponosna.
Čeprav smo mala država, imamo ljudi z
velikimi srci. Imamo naravne lepote,
reke, gore, morje, jezera, gozdove...

Imamo športnike, na katere smo lahko ponosni, saj se vzpenjajo na svetovni vrh. Lahko smo srečni, saj živimo v miru, brez vojn, imamo neonesnažen zrak in čisto okolje.

Rada imam mojo domovino, saj se v njej počutim varno, lepo in ker v njej živijo ljudje, katere imam rada. Všeč mi je, ker imamo v Sloveniji veliko znamenitosti in naravnih lepote. Moj materin, slovenski jezik, je preživel že marsikaj hudega. Trenutno slovenski besedi posvečamo premalo pozornosti, saj se nam zdi samoumevno, da govorimo v slovenščini. Zdi se mi, da med tujimi jeziki premalo cenimo svoj jezik. To ni pošteno, saj je ravno na samostojnem jeziku zrasla slovenska država. Marsikdo se upravičeno sprašuje, ali bodo naši vnuki še peli slovenske pesmi.

Včasih je Slovenija bila del Jugoslavije, leta 1991 pa se je osamosvojila. Svobodo smo si po dolgih stoletjih tuje vladavine težko priborili. Vendar ljudje so hoteli živeti svobodno in v svoji državi, kjer si bodo sami krojili svojo usodo. To so potrdili na plebiscitu, kjer so se odločili za samostojno državo, 25. junija 1991 pa se je Slovenija osamosvojila in ta dan praznujemo dan državnosti. Osamosvojitve Slovenije je za nas, Slovence, zelo pomembna, saj smo takrat prvič svobodno zadihali med ostalimi narodi.

Vesela sem, da svoje otroštvo preživljam v svobodi, da imam svoj dom in družino, ki mi daje oporo, in prijatelje, s katerimi se družim v šoli, pri športu ali na vsakodnevnem klepetu.

Svoji domovini želim vse dobro, v zadnjem času predvsem zdravja in okrevanja gospodarstva, da nam bo tudi v prihodnje varno okno v svet, da se

bomo mladi v njej počutili svobodno in bomo imeli zagotovljeno varno prihodnost. Tudi jaz.

Ana Podgoršek Satler, 7. b

POD SVOBODNIM SONCEM

Draga moja domovina,
prelepa, mlada evropska država si,
nate smo ponosni vsi.

Naša mesta raznolika
so prav vsa,
nad njimi svoboda se skoraj
trideset let že smehlja.

Že stoletja ohranjaš naš jezik.
Imaš ponosne in pridne ljudi,
ki so nas potrjevali v zgodovini
in se borili za nas
– eni z besedo, drugi z orožjem,
da danes lahko živimo pod svobodnim
soncem.

Osamosvojili smo se leta 1991.
Danes svobodno ustvarjamo
in svoj svet gradimo.
Ni vedno lahko,
a na vse, kar je naše,
ponosni smo.

Turisti nas radi obišejo,
saj imamo smučišča, gore in toplice,
morje, gorska jezera in čisti zrak
ter kraške jame, ki so naše lepote.

Čeprav majhna si,
skoraj vsaka vas po svoje govori.
Tu pri nas so pesniki doma,
po športnikih ves svet nas že pozna.

Ob tebi svobodno odraščam,
veselim se tvojih uspehov
in zaznavam tudi težave.
Tu imam svoj dom,
vesel sem, da mi daješ varno zavetje,
in želim, da boš tudi v prihodnje
vsem generacijam svetlo okno v svet.

Moja domovina ima veliko ciljev in vizij,

ohranja mir in mi daje varno otroštvo,
hkrati mi zagotavlja prihodnost,
zato jo imam rad.

Žiga Volšak, 7. b

NATEČAJ NARAVNE IN DRUGE NESREČE – POŽARNA VARNOST IN PROSTI ČAS

HALO, POŽAR!

Naš odnos do narave nič kaj prijazen
ni,
zato se vse več naravnih nesreč zgodi.
V Slovenskih Konjicah že vrsto let
živim,
v spominu pa kar nekaj dogodkov
obudim.

Ni še dolgo čas, ko nas suša je pestila,
zemlja nam takrat slabo je obrodila.
Nekaj let nazaj je mesto toča prizadela,
skoraj vsaka hiša škodo je imela.

Tudi reka Dravinja pogosto prestopila
je bregove,
voda pa zalila številne je domove.
S poplavami v mestu večkrat težave
smo imeli,
takšne ujme več ne bi si želeli.

V šoli smo pri zgodovini natančno se
učili,
da v našem mestu so s požari se
močnimi borili.
Hiše le lesene v preteklosti so stale,
ognju in požarom neuspešno
kljubovale.

Sveti Florjan je zato zavetnik naš
postal,
mesto pred požari je skrbno varoval.
Prav je, da res vsi z ognjem ravnati
znamo,
z njim nikoli in nikdar res se ne igramo.

Zato se na nesreče je treba pripraviti,
zaščitno vso opremo doma si spraviti.
Se ustrezno poučiti, kaj lahko storiš,

da življenja ali doma v požaru ne
izgubiš.

Pomembno je, da komu še lahko
pomagaš,
če reševanje v nesrečah sam dobro
obvladaš.
Preventiva vedno najboljša je zaščita,
doma oprema varna naj ne ostane
skrita.

Eva Kovše, 9. b

POŽAR

Na morje s prijatelji smo odšli,
da to velika bo zabava, veselili smo se
vsi.
Vremenska napoved za naš teden prav
obetavna je bila,
Primorska vseh pet dni z žarki bo
obsevana.

Nežni se valovi so čez dan se
stopnjevali,
mi pa pod borovcem se s kartami igrali.
Polomilo je drevesa, prevračalo
avtomobile,
številne so nesreče zaradi vremena se
zgodile.

Naslednji dan se burja močno je
stopnjevala,
huda vročina se povsod je še
nadaljevala.
Čeprav ljudje so hitro za zavarovanje
poskrbeli,
o nevarnosti požarov obvestila so
prejeli.

Ker pa se nekdo z ognjem je igral,
v hiši hud požar v hipu je nastal.
Ogenj je zajel veliko še drevo,
je padlo na poslopje, še to zgorelo bo.

Čeprav so pred nesrečo dobro se
obvarovali,
mnogi so pomoč reševalcev
potrebovali.

Sirene so se slišale še dolgo, pozno v noč,
ogenj pa kar ni in ni hotel proč.

Veliko škode in težav ljudem je povzročil,
da le nikoli več k nam se ne bi vrnil!
Zato v prostem času lahko se podučimo,
veliko informacij o reševanju pridobimo.

Spoznala sem, da znanje v nesreči kaj velja,
saj pripravljenost je tista, ki glavno vlogo ima.
Če pravilno in ustrezno se ravnati naučimo,
požarom in nesrečam lahko mi ubežimo.

Neja Kovač, 9. b

POSTAL SEM JUNAK

Junakov je na svetu zelo veliko – lahko so to super junaki iz risank, filmov ali knjig, lahko pa so to preprosti ljudje, kot sta za mene tudi moja mami in ati. Lansko poletje pa sem junak za en dan postal celo jaz, navihan, zvedav in radoveden najstnik.

Ko so se ukrepi po epidemiji koronavirusa med najdaljšimi počitnicami omilili, se je tudi naša družina odločila, da bo izkoristila bone, ki nam jih je država podarila, da bi okrepila slovenski turizem. Ker sam sodim med pustolovce, sem predlagal, da gremo taborit. Mami je sicer oklevala, saj ni najboljša prijateljica z žuželkami v njihovem naravnem okolju. Še sreča, da sem na svojo stran pridobil očeta, ki vedno rad preizkusi kaj novega.

»Gremo taborit!« sem veselo vzkliknil navsezgodaj zjutraj, ko sem v avto nalagal svoj nahrbtnik, iz katerega je

kukala nočna svetilka. Ko smo naložili vso potrebno prtljago, smo se končno odpeljali. Vozili smo se kar nekaj časa, ko smo le prispeli na tisti košček Slovenije, od koder je prelep pogled na jezero. Tam smo postavili šotor ter se utaborili. Mislim, da je imel oče srečo, da hodim k tabornikom, saj bi postavljanje našega novega doma sicer trajalo veliko dlje. Svoj prosti čas smo namenili sprehodu, pripravi hrani in družabnim igram. Zvečer pa se je blizu nas s svojo prikolico utaborila še ena družina. Ker se je sonce že poslavljalo, so prišleki zakurili ogenj. Od daleč sem jih opazoval. Ni mi bilo všeč, da okoli ognja niso postavili debelih kamnov, ki bi služili kot ogrodje. Na to sem jih vljudno opozoril, a so me v smehu zavrnil, češ da bodo naredili samo majcen ogenjček.

Sosede je kmalu vzela noč. Njihov ogenj se je sramežljivo umaknil in le še v obliki žerjavice kazal svojo moč. Od celodnevnega potovanja so bili utrujeni in so se hitro opravili spat. Tisto noč sem imel tudi sam slab spanec. Kar naprej sem se premetaval. Odločil sem se, da se bom na kratko sprehodil pod zvezdami, ki so v jasni noči še posebej lepo svetile. Takrat sem opazil – DIM! Takoj sem tekel okoli šotora, kjer se je uresničila moja slutnja. Ogenj pri sosedah se je razplamtel in je že prodiral proti prikolici. Hitro sem poklical svoja starša, nato pa začel buditi sosede. Oče me je poslal po gasilni aparat, ki smo ga imeli v avtu. Z njim sva z očetom skušala pogasiti ogenj. V tistem trenutku so prebujeni sosede začeli vpiti, saj so kabli v njihovi prikolici povzročili kratek stik. Vsi smo nepremično stali, saj smo se zelo ustrašili. Hvala bogu je med vsem tem dogajanjem moja preudarna mami že poklicala na pomoč gasilce, ki so se v kriznem trenutku ravno pripeljali na prostor našega taborjenja. Vsi smo si oddahnili.

Ko je bilo hude ure konec, so se mi sosodje zahvalili za hitro pomoč in se mi opravičili, ker me niso resno jemali. Zanje sem tisti večer postal junak, morda pa sem to bil tudi v očeh mame in očeta.

Tim Vezjak, 6. b

ZANETILA SVA OGENJ

Požar je naravna nesreča, pri kateri lahko v trenutku izgubimo predmete, ki nam veliko pomenijo, ostanemo brez strehe nad glavo, v najslabšem primeru pa lahko izgubimo tudi življenje. Vsak od nas meni, da je pripravljen na najhujše, vendar ko pride do težke situacije, do pravega požara, se pokažejo slabe strani ljudi, saj lahko odreagiramo zelo panično. Pritiski se v takšnih trenutkih stopnjujejo in takrat popustimo pod lastno težo različnih misli, ki se nam podijo po glavi. Tako se je zgodilo tudi meni.

Vsakemu se lahko zgodi, da zaneti požar. Majhna neprevidnost in že je tu. Pred nekaj leti, ko sem lahko svoja leta preštela na prste obeh rok, pa sva požar zanetila jaz in moj mlajši bratec Janez. Dedi je bil tistega dne določen za varuško treh otrok – mene in dveh mlajših bratov. Ker je Matija, najmlajši v naši družini, želel preizkusiti gugalnico v dežju, se ga je po dolgem prigovarjanju dedi usmilil. Oblekel mu je pelerino in ga odpeljal na dež, naju pa pustil v hiši, da sva preizkušala svoje gradbene sposobnosti v mestu kock. Gradila sva gasilsko postajo, pod streho pa sva naložila še robčke, ki so predstavljali dobro izolacijo. Najina garaža pa je kmalu potrebovala dedijevo pomoč, saj ni imela dovolj trdnih temeljev, zato sem se odločila, da pojdem ponj. Medtem pa je mlajši brat Janez našel vžigalice. Ker jih je želel preizkusiti, je eno prižgal. Ogenjčka se je ustrašil in jo spustil, slednja pa je padla ravno na streho z robčki. Nesreča pa taka. Najina gasilska postaja je že

kar močno gorela, ko sem se prva vrnila s terase. Ogenj je načel tudi parket dnevne sobe, v kateri sva se igrala. Takrat so mi po glavi zaplesale besede mojih staršev, ki sta nam jih večkrat ponovila: »Nikoli se ne igray z ognjem.« V trenutku sem se spravila k sebi, kot prava gasilka pograbila vedro, ga obrnila na glavo, da so iz njega popadale ostale kocke, in vanj nalila vodo. Ko sem pritekla nazaj, je bil parket že ves črn, dim pa je zajel celoten prostor. Dedi je najprej poskrbel za varnost mlajših bratcev, jaz pa sem pogasila plamenček, ki se je prebudil iz ene same vžigalice.

Janeza so tisti dan močno ošteli, hkrati pa so bili vsi veseli, da se je vse končalo razmeroma dobro. Zgorela bi lahko cela hiša, če ne bi z dedijem prišla pravočasno in preudarno ukrepala. Od takrat naprej se Janez ne igra več z ognjem, sama pa sem se vključila v gasilsko društvo, kjer se marsikaj novega naučim in skušam skrbeti za požarno varnost. Na tisti dan pa nas vse v naši družini spominja črn parket v kotu sobe, ki ga bomo spomladi zamenjali za novega.

Ana Podgoršek Satler, 7. b

POZOR, POŽAR!

Požari so naravni pojavi,
ki jih nič ne ustavi!
Naravne nesreče za ljudi so nevarne,
zato se je dobro pripraviti nanje.

Požarov nikoli ne smemo podcenjevati,
saj nas utegne to življenja stati.
V prostem času se lahko veliko
naučimo,
o požarih in reševanju znanje
pridobimo.

Ker nesreča nikoli ne počiva,
včasih pa jo kdo kar namerno izziva.
Z ognjem se igrati nikoli mi ne smemo,
prav je, da to vsi – tudi otroci vemo!

Tisti, ki pred požarom se ne zavaruje, skoraj zagotovo medicinsko pomoč potrebuje. Lahko si pomagamo z gasilno napravo, se umaknemo daleč v varno naravo.

Če požar zajame stanovanja in hiše, se nam ogromna škoda piše. Ker vsi v tej nesreči si pomagati ne znamo, klic v sili na razpolago vedno še imamo.

Takoj nam na pomoč reševalci pridrvijo, dim in ogenj hitro ter spretno pogasijo. Veliko časa je potrebno, da stvari se uredijo, saj požari nam posledice vedno zapustijo.

Zato naj vsak za preventivo ustrezno poskrbi, preden huda ura komu se zgodi!

Tia Godec, 9. a

ZAVARUJMO SE PRED POŽAROM!

Že nekdam veljalo je pravilo, da zaščita najboljša je zdravilo. Ker nesreča nikoli ne počiva, vsepovsod po svetu vsaki dan prebiva.

Narava vse pogosteje z nami se igra, kot da nas preizkuša, iz kakšnega smo testa. Veliko hudega se vsaki dan tako dogaja, človek pa v teh preizkušnjah kar pogumno vztraja.

Nekaj let nazaj nas je suša doletela, drugič naše mesto je toča prizadela. Poplave mnogi dobro že obvladajo. tudi s požari ljudje pogumno se spopadajo.

Pomembno je, da ustrezno pripraviti se znaš,

da zaščitno opremo že doma imaš. Tudi če naravna nesreča te doleti, ne povzroči veliko škode in je manj skrbi.

Sam lahko zato za varnost poskrbiš, brez velike stiske nesrečo preživiš. Morda še komu v težavah priskočiš na pomoč, pomagaš, da se hitro umakne daleč proč.

Nujno je, da znamo ob nesreči prav ravnati, se pred požarom varno vsi zavarovati. Če pa ognjeni zublji močno se razplamtijo, reševalci zvesti nam pomagati hitijo.

O ukrepanju se moramo v prostem času učiti, z reševanjem znanje ustrezno pridobiti. Da rešimo domove, poslopja in vozila, upoštevajmo natančno vsa pomembna navodila!

Timotej Polenek, 9. b

Cvetje 4. c

VSE NAJBOLJŠE, SLOVENIJA!

SLOVENIJA V SVOJIH LEPOTAH

Želim si, da bi Slovenija zaživela v svoji naravni in kulturni lepoti, ki jo goji in neguje že vrsto let. Slovenci imamo možnost, da našo deželo spremenimo v dom, v katerem bomo vsi živeli srečno in brez skrbi. Tako kot v vsakem domu včasih pride do preprirov in nesporazumov, tako bo vedno tudi v naši državi. Naučiti se jih moramo reševati mirno in na pravičen način. Ob 30. obletnici osamosvojitve Slovenije, ki jo praznujemo letos, želim, da bi Slovenci bolj cenili to, kar je domače: naš jezik, naravo, gozdove; da ne bi podlegli tuji miselnosti in se nekritično priklanjali tujim znamkam. Želim, da Slovenija ne bi postala Nove Butale, skregana z vsako pametjo. K temu lahko prispevamo vsi – tako politiki, stranke, ostali državljani in predvsem mladi, ki nas po pandemiji čaka še večji izziv: kako ohraniti naš planet čist in zdrav. Za prihodnost pa si želimo predvsem miru, strpnosti in ljubezni. Torej vrednot, ki štejejo največ in jih želimo predajati še v naslednje rodove. Zato verjamem, da bom tudi čez nekaj let na svojem domačem hribu lahko brezskrbno uzrla zvezde in ob njihovem občudovanju razmišljala o tem, da je konec koncev vseeno, od kod smo. Vseeno je, kje je naša meja. Samo da »nismo sami vsak v svojem veselju.«

Blažka Mlakar, 9. c

Grafika učencev 5. a

(NE)ENAKOST V SLOVENIJI

Pri določanju enakosti in neenakosti med ljudmi ima veliko vlogo homofobija. Dejavnik, ki je na našem svetu že od nekdaj. Določanje manjvrednosti ljudi je prisotno že vse od odkrivanja novega sveta, velja pa tudi za današnji svet. Dejstvo je, da je še vedno med nami. Tudi v Sloveniji je še danes mogoče začutiti razlikovanje, občutek večvrednosti do ljudi, ki pridejo k nam iskat boljše življenje, kar povzroča hude krivice. Menim, da bi zakoni morali biti za vse enaki, ne glede na to, kakšnega prepričanja smo, kakšne narodnosti smo, katera je naša religija ali na katerem ozemlju živimo ... Vsi smo enaki. Pravzaprav vsaj naj bi bili vsi enaki. Pa smo res?

Kot devetošolka vem, da so eno ocene, drugo pa nesprejetje v razredu, ko sošolci učence drugih narodnosti porivamo na rob. Večkrat je v zraku začutiti odpor do priseljencev. Tako so vedno bolj osamljeni v državi, kjer iščejo boljše pogoje življenja. Premalo smo strpni, tako starejši kot mlajši. Letos, ko naša država praznuje 30. rojstni dan, želim, da bi bila to naša prva sprememba v odnosu do drugih, ki živijo med nami. Želim, da se v naši družbi ne bi počutili zapostavljene, manjvredne.

Manca Levart, 9. a

MLADI IMAMO ČAS

Želim si časa za vse nas, ki živimo svobodno v naši državi, ki je po tridesetih letih iz piščeta postala že prava gospa kokoš. Rad jo imam, saj lahko v njej svobodno kot galeb Jonathan Livingstone letim, sem ustvarjal in uživam v trenutkih dolgčasa. Veselim se vsakega dneva, ko vstanem in se z nasmehom na obrazu odpravim – s časom ob rami – na svoje življenjsko potovanje. Všeč mi je, da lahko na večer v miru pogledam zvezde na nebu in sem deležen lepote narave in ljudi, ki me obdajajo. To je moj čas, a hkrati tudi čas vseh nas, naše države. Zato ga je potrebno ceniti in spoštovati – kajti na koncu nas bo čas vse prehitel.

Upanje v srečne pravljичne konce v očeh mladostnikov obstaja. Mladi še imamo upanje, upanje za vse in v vse. In še imamo čas, da spremenimo stvari na bolje in rešimo planet. Ne rabimo se spraševati, kako dolg je čas, važno je le, da ga pametno izkoristimo in se na ta način poklonimo naši državi, ki letos praznuje okroglo 30-letnico obstoja.

Vid Iršič, 8. c

Grafike tretješolcev

Likovni izdelki 5. c

VSE NAJBOLJŠE, ZEMLJA! (EKO ŠOLA)

Tudi Zemlja praznuje svoj rojstni dan, in sicer 22. aprila vsako leto, zato so ji učenci razredne stopnje tudi letos posvetili kar nekaj svojega časa. Pogovarjali so se o onesnaževanju, ločevanju odpadkov, o podnebni spremembi, prav tako pa so ji izdelali še voščilnice, likovno poustvarjali in ji ob svojem prazniku podarili šopek ali risbico. Svojo ustvarjalnost so nato razstavili v avli naše šole. S tem so tudi ostale spomnili na to, da moramo do naše Zemlje biti prijazni in spoštljivi. Pa vse najboljše!

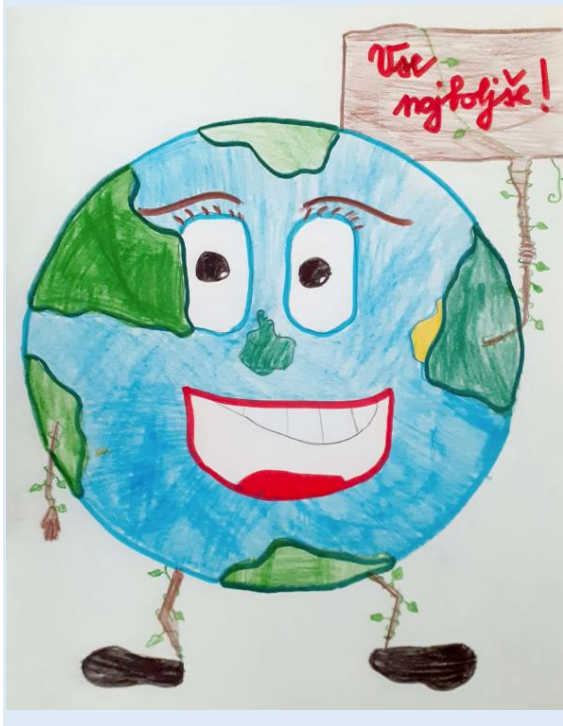
Žana Sivka, 6. c

Draga Zemlja!

Zemlja, za nas si najpomembnejši
planet,
brez tebe se ne bi dalo živeti.
Zdrava še naprej ostani
in če slučajno zbolíš,
se hitro pozdravi.
Zato vsi želimo ti,
da ostaneš čista vse naslednje dni.

1. b

Večkrat kdo nagaja ti
in umaže vse poti.

Rada ti bi čista bla
in sijala do neba.

Mi vemo, da moramo
gledati nate zelo.
Danes tvoj je rojstni dan
čuvamo te vsaki dan.

Zemlja ti si naš planet
prav lepo je tu živeti.♥

VSE NAJBOLJŠE ZEMLJA!

Žana Sivka, 6. c

Draga Zemlja!

Ob tvojem dnevu ti želimo,
da bi te vsi ljudje čim bolj spoštovali
in čim manj onesnaževali.

Tvoj 4. b

5. a

DRAGA ZEMLJA!

Vse najboljše na tvoj rojstni dan.
Hvala ti za vse darove in da si
potpuno zljiva s nami. Želimo ti veliko
čistega zraka, da bi ti ljudje
posadili mnogo dreves in rožic.

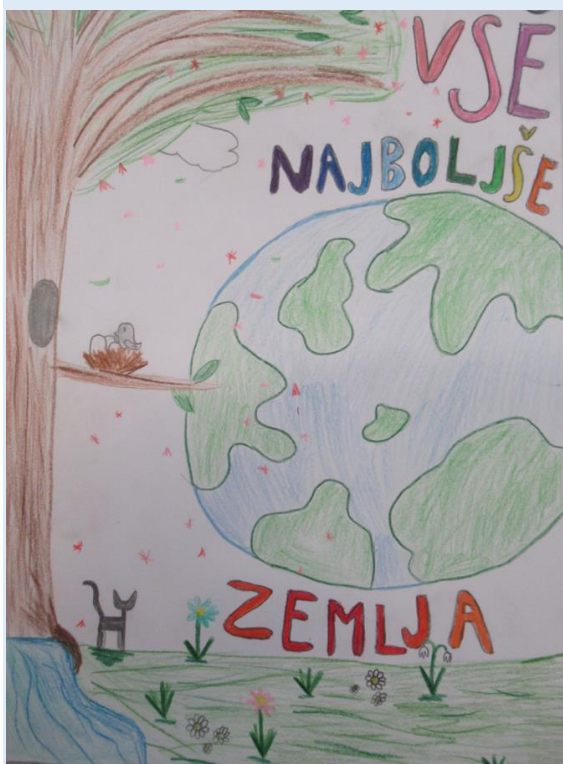
VELIKO TOPLIH OBJEMOV in

HVALA ZA VSE,

KAR NAM DAJEŠ

Učenci 3. b razreda
in učiteljica

Voščilo 3. b

Voščilnica 3. b

Draga Zemlja!

Želimo ti, da bi bila čim bolj čista,
da bi bili ljudje proučeni in bi lepše
varovali svet. Želimo ti sodbenih gospodov,
čistega zraka, več varovalnih snovi, lepe
zelene travnike, manj betonskih mest, več
recikliranja...
Uhranjanj tvoje lepote

Vse najboljše ti želi,

4. a in učiteljica Bernarda

Voščilo 4. a

VOŠČILO ZEMLJI

Naša Zemlja nam daje vse,
kar kdorkoli si želi.
Nam da kisik in vodo
ter za življenje vse, kar potrebujemo.

Naša Zemlja se še vedno vrti,
čeprav jo onesnažujemo mi.

Ne zavedamo se,
kar Zemlja nam ponuja vse.

Zrak, ki ga dihamo,
vodo, ki jo pijemo,
hrano, ki jemo jo.

Vse to nam Zemlja da,
pa čeprav v smeteh se utaplja vsa.

Voščilo 5. a

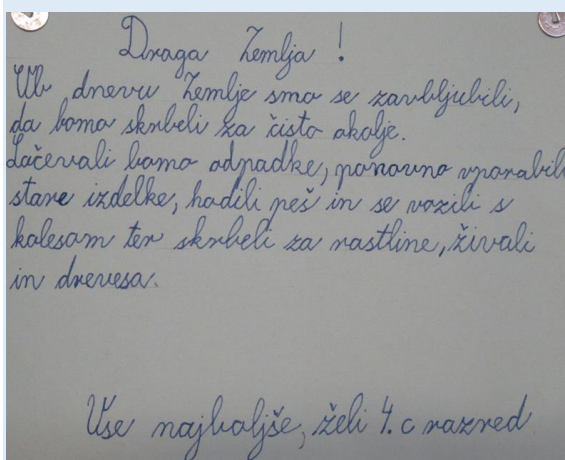
Mija Švab, 3. a

Draga Zemlja, vse najboljše!

Želimo, da si čista in zdrava in pri tem ti bomo pomagali. Potrudili se bomo in s tabo ravnali prijazno in spoštljivo.

Radi te imamo.

Učenci 3. a

Voščilo 4. c

Tina Lebeničnik, 5. a

ZDRAVA ŠOLA

ČAS ZA ZDRAVJE JE ČAS ZA NAS

V mesecu februarju smo vsem učencem šole ponudimo **gibalni izziv**, v katerem so zbirali kilometre.

Izziv za učence od 1. do 5. razreda smo poimenovali **IZ KONJIC V ČATEŽ** in izziv za učence od 6. do 9. razreda **IZ KONJIC NA BLED**.

Gibalna naloga je trajala cel mesec. Izbrali smo razdaljo, ki jo je bilo v mesecu dni z vztrajnostjo možno prehoditi, 70 km za učence od 1. do 5. razreda ter 140 km za učence od 6. do 9. razreda. To pomeni, da je moral v 28 dneh učenec vsak dan opraviti pohod dolg 2,5 km oziroma 5 km.

Učenci so podatke o prehojenih kilometrih zapisovali v Excelovo tabelo,

ki se je nahajala v spletni učilnici posameznega razreda.

V mesecu februarju smo naleteli na odličen odziv učencev – za sodelovanje v projektu se je odločilo kar 410 učencev.

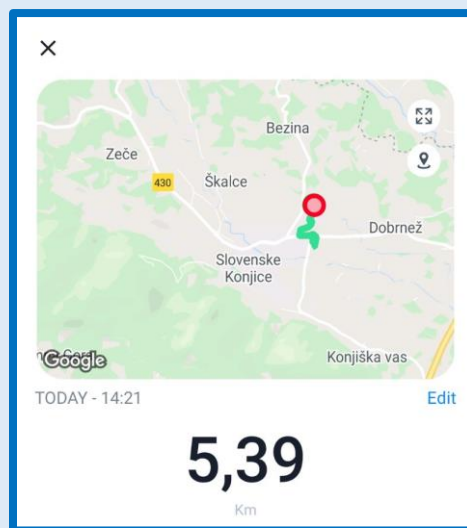
Zaradi odličnega odziva, smo s projektom nadaljevali tudi v mesecu marcu, aprilu in maju. Tako so učenci od februarja do maja prehodili razgibano pot od Konjic do morja ter nazaj za učence predmetne stopnje ter razgibano pot od Konjic do Moravskih toplic in nazaj.

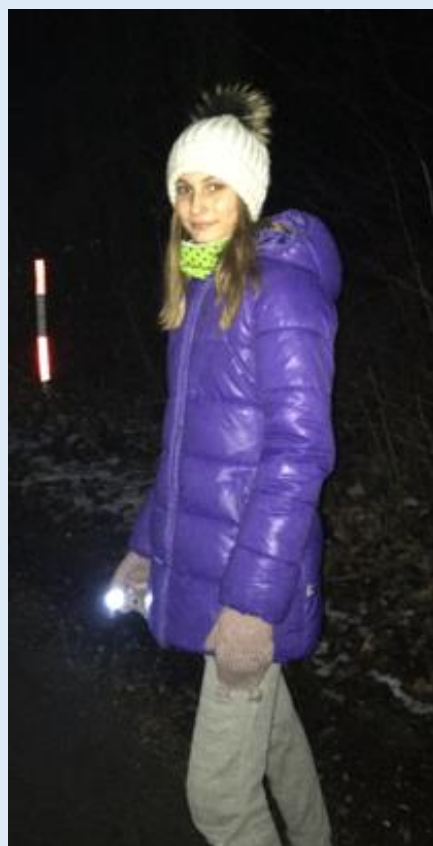
Dženana Salkanović

Tudi Getuar Musa je že dosegel svoj izziv.

Dženana Salkanović iz 6. c je takole nabirala svoje kilometre.

Žana Sivka se je na pot odpravila kar ponoči.

PRAVLJICA GRE V SVET

Učenci na razredni stopnji zelo radi berejo. Tokrat pa niso samo brali, ampak so postali tudi pravi pravljicarji oz. pravljíčarke. Nekaj pravljíc smo za vas uredili v Spletku. Prepustite se jim.

SUPER SLON IN KUŠČAR

Nekega dne pride slon v Super mesto in zagleda v središču mesta sobo za super junake. Ko vstopi, zagleda cel kup super junakov. Najbolj mu je bil všeč kuščar, ki lahko postane neviden. Vprašal ga je, če bi bil njegov tovariš. Kuščar mu odgovori: »Seveda, vedno sem se hotel boriti proti zločinu!«

Tako je Super mesto dobilo dva nova super junaka. Dolgo sta se borila proti zločinu, a nekega dne je prišlo na Zemljo vseh devet super zlobnih šefov. Ugrabili so vse super junake v mestu, razen super slona in super kuščarja, ki se je izmuznil z nevidnostjo. Super slon je naredil super velik tornado, ki se je vrtel zelo dolgo. Super slon in super kuščar sta tako zbežala med tornadom. Ker je bil zelo glasen, ju niso slišali. Kuščar in slon sta se skrila za največjo stavbo v Super mestu. Ko je odšlo vseh devet super šefov, sta se prikazala. Nista vedela, kaj storiti, nato pa se super kuščarju posveti in reče: »Že vem, kaj bova naredila naslednjič, ko pride na Zemljo vseh devet super zlobnih šefov! Izmuznila se bova v super zlobno ladjo.« Nato ga slon vpraša: »Ampak kako, saj jaz nisem neviden?« Kuščar mu odgovori: »Bom jaz uporabil svojo ekstra moč! Če se me dotakneš, boš tudi ti postal neviden.« Čez čas so na Zemljo prišli vsi super zlobni šefi in začeli so ju iskati. Super slon je hitro prijel super kuščarja in šefom sta se izmuznila za slonjo dlako. Nato sta preiskala celo super zlobno ladjo, a ni bilo ne duha ne sluha o drugih super junakih. Ko sta zaslišala, da prihaja devet super zlobcev, je super slon prijel super kuščarja za roko in postala sta nevidna. Ko so vojaki in super zlobci ugotovili, da res ni nikogar, so se odpravili in odleteli nazaj na svoj planet Saturn. Na Saturnovem krožniku je bila cela vojska super zlobnih vojakov.

Ko so prispeli, sta super kuščar in super slon počakala, da je odšlo ven vseh devet super šefov. Ko so odšli, je super slon s svojim vetrom izklopil vse kamere v super zlobni ladji. Nato sta se splazila ven, ne da bi ju kdo opazil. Z nevidnostjo sta se prebila mimo super zlobne vojske, da bi rešila prijatelje. Hodila sta in hodila, nato pa ju je ujela vojska super zlobcev, ki ju je peljala na rob Saturnovega krožnika. Super slonu uspe odpihniti celo vojsko in vseh devet super zlobnih šefov. Ampak nato vdihne, da bi dobil sulico, kar mu uspe. Vsi gredo v super zlobno ladjo in jo pripeljejo v Super mesto.

Čez nekaj časa pa se super kuščarju posveti: »Dajmo prebarvati ladjo in grad na Saturnu ter se poimenujmo vesoljski junaki!« Tako so tudi naredili in od takrat naprej rešujejo Super mesto in vesolje.

Liam Škornik, 3. c

Nekoč je živel deklica po imenu Nina.

Zjutraj je Nina odšla v gozd. Tam je, ko nankrat zagledala ikatlo. V ikatli so bili trije zajčki. Udnela jih je domov.

Mama je Nini rekla, da more po mestu nalepiti letake o izgubljenih zajčkih. Ko je Nina prišla domov je videla, da je eden izmed zajčkov pobegnil. Ušla je v gozd, kjer jih je našla. Videla ga je, ko se je dotaknil skale. Ko nankrat se je skala rasotila in zajček je postal človek. Nina je ostala brez besed. Ušla je domov in povedala mami. Ube sta bile začudene. Ušle sta do skale in tam je bil zajček oziroma človek. Nina je bila zelo žalostna. Bilo je že pozno. Nina in mama sta odšli domov. Nina je žalostna karpala.

Ko se je zbudila je v ikatli zagledala vse tri zajčke. Zelo se je razveselila. Skoj je povedala mami. Zajček je bil vesel, ker se je vrnil. Ubljubil je, da bo za vedno ostal zajček. Ubi so bili srečni. KONEC

Ilustratorka: Neja Pšenčnik
Pisateljica: Neja Pšenčnik

ČUDEŽNA ROŽA

Za devetimi gorami in tremi gozdovi je bil otok po imenu Tefiti. Na vrhu otoka je na vsaka tri leta zrastle čudežna roža, a je še ni nihče videl. Na otoku je zgrajena vas, v kateri živi veliko ljudi.

Med temi ljudmi je tudi majhna deklica, ki ji je ime Vajana, njen oče glavar in njena mama. Nekaj let pozneje je njena mama zakričala in omedlela. Zato je Vajana šla na vrh otoka in odkrila čudežno rožo, jo poskusila utrgati, a je ni mogla. Odšla je po nož, a ko se je vrnila, rože ni bilo več. Pričakal jo je varuh vetra in morja. Naročil ji je, da mora poiskati eno leto staro leskovo šibo. Šele z njo bo lahko izkopala semena. Iskala jo je sedem noči in jo končno našla globoko v gozdu. Nato je začela kopati. Našla je seme, ga odnesla domov in malo njegove lupine dala v čaj. Ko je mama to popila, je takoj ozdravela. Vajana jo je objela in ji povedala, kaj se ji je zgodilo. Mama je bila malo zmedena. Deklica ji je priporočala spanec. Takoj ko je mama zaspala, je deklica šla v svojo sobo in kar naenkrat so ji začele padati iskricice iz dlani. Takrat je Vajana ugotovila, da ima super moči. Na roki se ji je pojavila zapestnica. Na njej sta bila narisana morje in veter.

Tako je tudi Vajana postala boginja vetra in morja. Postala je junakinja tega otoka. Vsi so se imeli lepo do konca svojih dni.

Mia Kitek, 3.c

ČUDEŽNA MRAVLJA

Nekoč je bilo eno mravljišče. Nekega dne so ga ugrabile rdeče mravlje. Sedem mravelj je šlo po hrano. Najmanjša je postala lačna in je rekla: »Saj ni nič narobe, če pojem en list.« Ta list pa je bil čaroben. Pričaral je, kar si si zaželel. Tako je mravljišče postalo bogato, a vendar so jim rdeče mravlje vzele vse. Vzele so tudi čaroben list.

Začela se je vojna. Borili so se tri dni in tri noči. Vsi so bili izmučeni. Ostali sta samo dve mravlji, ena rdeča, druga pa črna. Zapihal je veter in odnesel list. List je odpihnilo na bližnji kamen. Obe mravlji sta ga hoteli nazaj, zato sta začeli plezati po kamnu. Prva je do lista prišla črna mravlja, rdeča pa takoj za njo.

Nato je prišel človek. Premagali sta ga lahko samo tako, da sta združili moči. Začeli sta se prepirati in ob tem pozabili na čaroben list. List je vzel. Takrat se je šele začela prava vojna. Združili sta moči in se podali v boj. Potikali sta se po hiši in iskali čarobni list. Družina je imela kosilo in vse je bilo tiho. Slišalo se je le ropotanje žlic in vilic. Šli sta v otroško sobo in na pisalni mizi zagledali list, medtem pa je družina končala s kosilom. Ko sta mravlji to

slišali, sta se skrili in tam čakali 9 dni in 9 noči. Skriti sta bili v kovčku, ki si ga je otrok pripravil za na morje.

Družina se je s kovčki odpravila na morje. Ko so prispeli, so zložili stvari v omare in se odpravili na plažo. Na plaži pa je list padel v morje. Otrok ga je šel iskat, a mravlji sta ga ujeli prej kot on. Mravlji nista poznali poti domov, zato sta počakali družino, da gredo skupaj. Bilo je zelo zabavno. Šli so v trgovino, vozili so se z gliserjem in še veliko drugih prigod.

Prišel je dan, ko so se odpravili domov. Ob prihodu domov sta stežka našli svoje mravljišče. Eno je bilo podrto, drugo pa ne. Vse črne mravlje so ga pomagale na novo graditi. Trajalo je dolgih 12 mesecev. Ko je bilo končano, so čarobni list dali na pol. Vedno jih je varoval, skrit je bil pred človeškimi očmi. Mogoče nekje ta list obstaja še danes.

Val Brečko, 3. c

MICI V ŠOLI
DANES MORAM V ŠOLO. ^{TUDI} MICI HOČE V ŠOLO. MICI HOČE Z MAND. SKRIJE SE V MOJO ŠOLSKO TORBO. KAJ MISLIŠ, DA SEM VIDEL? JA, MICI! POJEDLA MI JE ZVEZEK ZA MATEMATIKO. OBOŽUJE ŠTEVILKE IN RAČUNE. SKREGAL SEM JO. POTEM JE TIHO PRIŠLA IZ TORBE IN SE USEDLA NA MOJA KOLENA. MICI JE PRIDNO POČAKALA DO KONCA POUKA.
OSKAR, 1.A

Par dni nazaj so živali šle na piknik. Prehodile so tri hribe. Preplavale so sedem rek. Pjemale so devet jabolk, devet krušk, devet jagod ter češenj.

Medved, volk, lisica, zajec, sova in miš so bili veseli. Tistega večera se je izgubil mlad kužek. Taval je v temi po gozdu. Videl je, da je to čaroben gozd. Videl je živali, kako so se vračale s piknika. Šel je do njih. Prosil jih je, če mu lahko pokažejo pot iz gozda. A živali ga niso poznale, zato mu niso pokazale izhoda. Ponoči je kužek šel do medveda in ga vprašal kje je pot ven. Medved je bil prijazen, a vseeno mu ni pokazal poti iz gozda. To je rekel tudi pri volku, lisici, zajcu in sovi. Na koncu cel premražen pride do miške. Prosi jo, če lahko ostane pri njej do jutra. In glej čudež, miška mu je dala rollover. In tudi rjuho mu je dala na tla, da ga ni zeblo.

Zjutraj je miška povedala živalim, da je zaradi njih bil kužek čisto premražen. Živali so ugotovile, da so naredile napako. Poiskale so kužka. Našle so ga pri treh velikih skalah. Kuža Piki je začudeno gledal skale in ko je nekaj časa gledal v njih, se je spramonil v volka. In tako so postali najboljši prijatelj!

Anja Pevnik, 3. c

NENASITNA MUCA

Nekoč sta v stari hiši živeli babica in muca. Muca je imela težavo, da nikoli ni bila sita. Pojedla je vse, kar je videla.

Nekega dne je manjkalo denarja in mačje hrane in muca je umorela. Tako je bila lačna, da je najprej pojedla stol, nato pa še mizo. Babica se je ustrašila in si začela iskati slušilo, ker je imela majhno pokojnico. Iskala jo je pet dni in tri noči in končno ugotovila napis, da nekje daleč iščejo kuharico.

Babica se je odločila, da gre na ^{mesto} ~~na~~ slušilo na kuharico. Pripravila si je potovalko, se poslovila od muce in odšla. Res je našla nekaj denarja, a ko se je vrnila, je videla, da je med tem časom muca pojedla še njeno posteljo in pol omare. Ugotovila je, da še vedno nima dovolj denarja za nenasitno muco. Nenadoma se je nečesa spomnila. Svoja draga muca je odpeljala na velik travnik. Podlagala ji je, naj si tam nalovi miši, kolikor ji srce poželi.

Čl takrat naprej se je muca lahko do sitega najedla, babica pa si je za prisluženi denar kupila novo posteljo in pokistvo.

Veronika Jelenko, 3. a

MICI IN SKRIVALNICE
Z MICI SVA ŠLA V PARK. MICI
VPRAŠAM: SE GREVA IGRAT SKRIVALNICE?
HURA ZAVRISKA. MICI DOLOČI:
TI ŠTEJEŠ! POGLEDAL SEM ZA DREVO IN
NI JE BILLO TAM. POGLEDAL SEM V
GRMOVJE, TUDI TAM JE NI BILLO.
NAZADNJE SEM POGLEDAL V
SMETNJAK IN JO NAŠEL TAM.
MICI SE JE ŽELELA IGRATI
SKRIVALNICE NAPREJ. KER PA JE
ZELO SMRELA, JE MORALA NAJPREJ
DOMOV POD TUŠ. FILIP, 1.A

Mici skozi oči učencev 1. a

MICI NE MORE SPATI

MICI NI ZASPANA, ZATO GLEDA
TELEVIZIJO. NA EKRANU VIDI
POGUMNE VITEZE, KI PREMAGUJEJO
POŠASTI. DANES ZVEČER ME JE
MICI VPRAŠALA: A PRI NAS NI
SMRTNOSNIH PAJKOV? NE, MICI!
A PRI NAS NI POŠASTI? NE, MICI!
NE SKRBI, SAJ SEM JAZ S
TEBOJ. SAJ VEŠ, DA TE ČUVAM.
SLADKO SPANČKAJ, MOJA MALA
KEPICA.
LE KAJ BO DANES MICI SANJALA?

LUNA, 1.A

RAZBITA VAZA

MICI IN FREDI STA IGRALA NOGOMET
KAR V JEDILNICI. MICI JE BRANILA
ŽOGO PRI OMARI. FREDI JE S TAČKO
BRCNIL ŽOGO PRAV NA VRH OMARE.
TAM JE BILA KERAMIČNA VAZA. TRESKI!
VAZA SE JE RAZBILA. JAZ SEM SE
SMEJALA, KER STA MICI IN FREDI
ŽVIŽGALA IN SE DELALA KOT DA
SE NI NIČ ZGODILO. A TI JE BIL ZELO
HUD NA MICI IN NA FREDIJA.
MAMI JIMA JE DALA MAJHNI METLI.
MICI IN FREDI STA MORALA POČISTITI
ČREPINJE.

MANCA O., 1.A

MICI LOVI MAVRICO

MICI JE SKOZI OKNO VIDE
MAVRICO. VPRAŠALA ME JE: MAMI,
ALI LAHKO POSKUSVA LJETI
MAVRICO? LAHKO, MICI, SEM JI ODGO
VORILA. ŠLI SVA VEM MICI JE SE
TAKRAT POSKETALA V NEBO IN NA
LEVI STRANI JO JE VIDE LA TEKI
IN TEKI SVA IN MICI SE JE PRIJLA
ZA MAVRICO. TUDI MENE SE JE PRIJE
LA KOT KIOP. MICI JE VZKLIKILA
JHU, NA MAVRICO SVA POGLEJ TE
ČUDOVITE BARVE, MAJA, PO MAVRICO
SVA SE SPUSTILI KOT PO TORČGANU

BILO JE LEPO KOT V PRAVLJICI
DOMA SVA SE Z MICI NAVDUŠENI MICI
DOGODIVŠČINAMI ODPRAVILI SPAL
LAHKO NOČ, MAJA, JE REKLA IN V
ENI SEKUNDI ZASPALA. OBE MA SE
JE SANJALO, DA LAHKO VSAK DAN
UJAME TA MAVRICO.

MAJA, 1.A

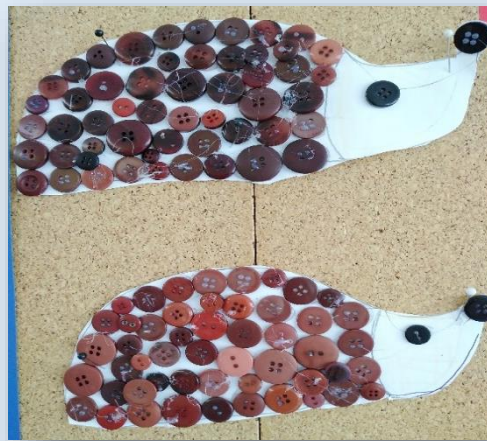

IZGUBLJENI JEŽEK

Nekoč so živeli ježek, veverica in zajec. Ježek se je odločil, da gre na sprehod. Povedal je mami in ona mu je dala hrano in vodo za na pot. Odpravil se je v gozd. Tam se je res zabaval, a nenadoma je ugotovil, da se je izgubil. Začel je kričati in klicati na pomoč, a ga nihče ni slišal. Postal je lačen in žejen. Začel je malicati, ko iz grma skoči zajec. Ježka je vprašal, kaj dela tako globoko v gozdu in ježek mu je povedal, da je šel na sprehod in se je izgubil. Zajec ga je povabil k sebi domov, a ježek se ni takoj odločil, da bi šel z njim. Tedaj je z drevesa priskakljala veverica in ju vprašala, kaj počneta v gozdu. Povedala sta, da se je ježek izgubil in da ne pozna poti do doma. Veverica je nekaj časa premišljevala, nato pa veselo vzkliknila, da ona ve, kje je ježek doma. Ježek ji ni takoj verjel, potem mu je pa razložila, da živi v majhni kočici na jasi ob robu gozda, ker ona vsak večer tja hodi plezat po drevju in opazuje lep travnik in da ga je tam že večkrat videla. Ježek je bil navdušen in tako jih je veverica spravila iz gozda in srečno pripeljala do ježkovega doma. Mamo ježevko je že močno skrbelo, ker ježka tako dolgo ni bilo nazaj, a se je vrnil zdrav in brez praske.

Mama in ježek sta se zahvalila veverici in zajčku. Sklenili so, da se še večkrat dobijo na travniku ob gozdu. Postali so najboljši prijatelji in veliko časa so preživeli skupaj ob igri in mogoče se še danes kje igrajo, če jih ni kdo pregnal.

Zoja Stopar, 3. b

GOZDNA POŠAST IN RUBI

Nekoč, pred davnimi časi, je živela deklica Rubi, ki je imela mlajšo sestrico Piko. Vsak dan sta šli na obisk k prijateljici Lizi, ki je imela kužka. Skupaj so se igrale. Nekega dne jima je Liza povedala, da v gozdu straši gozdna pošast. Rubi in Pika sta na to pozabili in sta se brezskrbno nekega večera odpravili na sprehod. Nenadoma se je iz grmovja prikazala gozdna pošast, ampak je deklici nista videli, ker sta gledali v drugo smer. Gozdna pošast se je tiho približala deklicama, ugrabila Piko in jo odnesla. Rubi se je zelo prestrašila in stekla k prijateljici Lizi. Povedala ji je, kaj se je zgodilo v gozdu. Liza je vzela svoj čarobni lok in skupaj sta se odpravili iskat Piko. Nista vedeli, kam jo je pošast odnesla. Hodili sta in kar naenkrat zagledali stopinje, ki so vodile do samotne kočice. Ko sta prišli do kočice, sta tiho pokukali skozi okno in zagledali na postelji Piko, ki je spala. Gozdna pošast je nekaj zaslišala in šla pogledat, kaj se zunaj dogaja. Rubi in

Liza sta se hitro skrili. Liza je vzela svoj čarobni lok in s puščico zadela pošast. Ukazala ji je, naj prinese Piko. Ker je bila gozdna pošast začarana, je to tudi storila. Vse tri deklice so zbežale proti domu.

Rubi je bila zelo srečna, ker je imela sestrico zopet ob sebi. Zahvalila se je Lizi, ker ji je pomagala rešiti Piko. Od takrat dalje Rubi in Pika nista nikoli več šli v gozd.

Manuela Tomšič, 3. b

KRALJ POŠASTI

Pred mnogimi leti je pod zemljo vladal kralj, enooki zmaj. Ledeni škorpion, ki je bil njegov nasprotnik, pa si je želel, da bi on postal kralj. Zato je sklenil, da bo kralja zmaja zastupil. To je storil skrivaj in razglasil, da je kralj umrl. Škorpion je vzel kraljevo sekuro moči in rekel vsem pošastim, da sedaj, ko je kralj mrtev, lahko on postane kralj. Pošasti se niso strinjale, najprej so hotele pokopati enookega zmaja. Pri pokopu pa je godzila opazil, da je kralja nekaj pičilo in vsi so vedeli, da je to bil škorpion, da je s pikom ubil kralja. To je slišal tudi ledeni škorpion, zato je pobegnil, s sabo pa je vzel tudi sekuro moči, ki je vedno pripadala kralju. Pošasti so na zborovanju sklenile, da tisti, ki pripelje ledenega škorpionja in sekuro moči, postane novi kralj.

Najprej gre škorpionja iskat hidra. Išče ga in išče, a ga ne najde. Potem se odpravi na pot iskanja bodičasta želva. Zelo dolgo ga išče, zatava v prepovedan gozd in se izgubi. Nato gre škorpionja iskat še godzila. Najde ga v templju škorpionov in med njima se vname boj. Godzila potisne škorpionja v prepad na koncu templja in on zgrmi v prepad. Potem poišče še sekuro moči. Najde jo na sredini templja, a ko jo vzame, se začne tempelj podirati. Godzili uspe pobegniti in se srečno vrne med pošasti. Pošasti ga pozdravijo in tako zasede prestol skupaj s sekuro moči.

Kralj godzila je še mnogo let vladal podzemlju in vsi so bili zadovoljni z njegovim vladanjem.

Urban Tomažin, 3. b

Ana Hlačar, 1. b

Tina Lenartič, 1. b

NOGOMETNA TEKMA

PISATELJ MIHA
AVTOR MIHA
SEE MIHA

Danes imamo nogometno tekmo igramo proti Mariboru

Maribor je zelo dober in zato gre Kim v spredaj val celan v sredino Miha pa desno krilo taj pa 1. na gol.

EKIPA MARIBORA

Možno premagati Dravinjo il premagamo Dravinjo smo dravinji prvaki.

Poslušajte Jan gre na gol Lukar v napad Benjamin v sredino Maks pa na levo krilo.

ZAČETEK TEKME

MAR-1 DRA

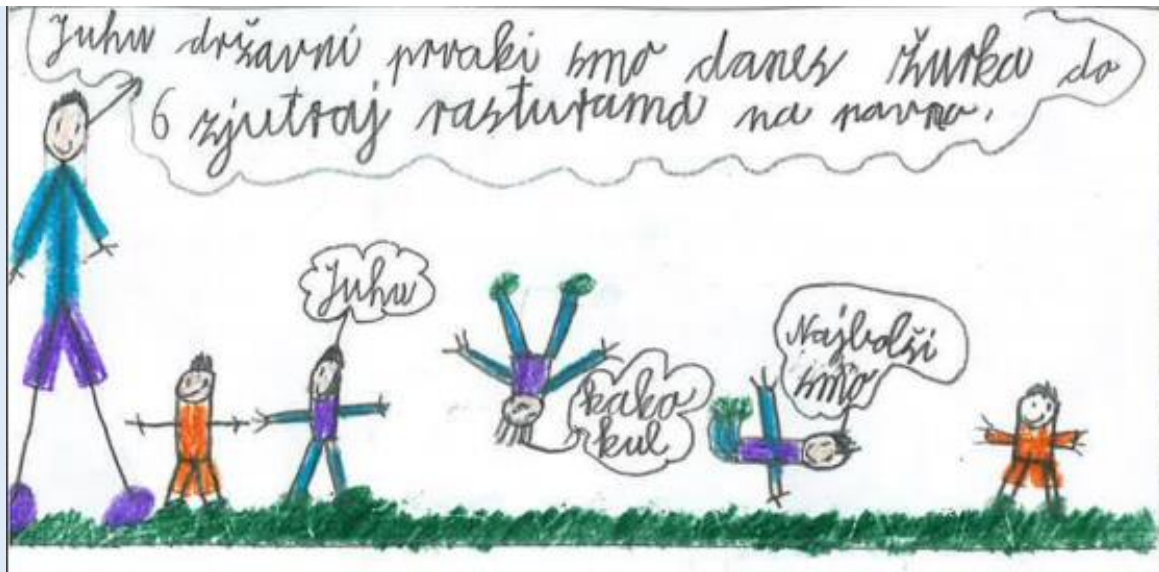
SODNIK

Dravinja vodi 1:1 prvati mič

Miha Konušek, 3. a

ČAS JE, DA POMAHAMO ...

ZADNJE POGlavJE

Smo kot odprta knjiga,
vsakega izmed nas vse briga.
A konec zadnjega poglavja se približuje,
naša osnovnošolska pot se zaključuje.

Vsak na svoj konec hitimo
nova prijateljstva sklepaj,
se na morje potepaj,
V svojih mislih že nad oblaki letimo.

Sara Senica, 9. a

Generacija 2006, Foto: Nareks

ČAS JE, DA POMAHAMO

Vroče sonce nas obdaja,
na počitnice z nami odhaja.
Doma bomo se »fajn« imeli,
za smeh in dobro voljo bomo sami
poskrbeli.

Čas je, da pomahamo,
a naše spomine ohranjamo,
da nepozabljeni bi bili
na naši osnovnošolski poti.
Res lepo smo se v osnovni šoli imeli,
spletli večna prijateljstva in znanje želi.
Neprehojena pot nas vse čaka -
bo sončna, brez nevihtnega oblaka?

Nela Jelenko, 9. a

Ernad Katana, 1. a

ZADNJE POLETJE

Komaj čakam na poletje,
ko zacvetelo travniško bo cvetje.
Takrat bo osnovne šole konec,
ko še zadnjič zazvonil bo zvonec.
Septembra drugam odhajamo
in novim zmagam naproti prihajamo.
Veliko zanimivega smo se naučili,
zdaj bogato znanje z drugimi bomo
delili.

Jaka Leskovar, 9. b

Filip Kalar, 1. a

SKUPAJ V PRIHODNOST

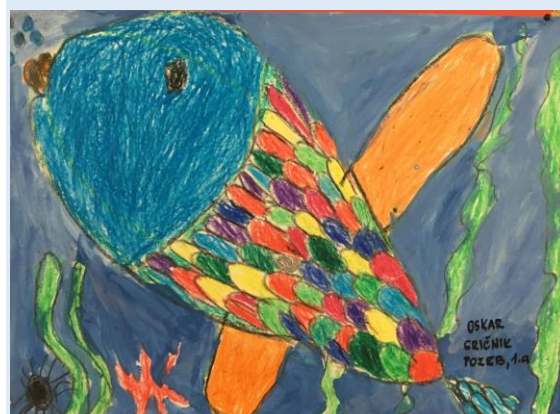
Konec šole približuje se,
sreča nas obdaja vse.
S pričakovanji naprej po poti hitimo,
novih spoznanj si srčno želimo.
Srednja šola že čaka na nas,
ojej, začel se bo drugačen čas.
Nove prijatelje bomo spoznali
in skupaj v prihodnost zaplesali.

Rozi Uranič, 9. b

ADIJO, ŠOLA!

Devet let skupaj preživeli smo,
bilo nam je nadvse lepo.
Sklenili prijateljstva smo tesna -
Adijo, šola! – prav zaresna.

Žan Luk Furman, 9. a

Oskar Gričnik Pozeb, 1. a

DOPUST PRIHAJA

Čemu takšno veselje sredi maja?
Saj res, dopust prihaja!
Vedno manj za šolo dela in učenja,
so mi rekli – kon'c trpljenja.
A v resnici mi bo kar hudo,
saj v šoli sem se imel lepo.
Preživel sem tudi turobne dni,
prihodnost pa me vseeno malce skrbi.

Tjan Jamnikar, 9. b

Meta Pavlina Levart, 1. b

ODHOD

Strah v meni kot mora se pojavi,
čas teče, osnovno šolo vidim v daljavi.
Ta pot življenja zdaj je že za mano,
le kaj v prihodnosti bo meni дано ...

Kmalu naredimo še zadnji korak,
na jasnem nebu vidim zdaj oblak.
Veliko lepega smo skupaj doživeli,
zato spomine lepe vsi bomo imeli.

Ta zgodba zame res bila je srečna,
ko le bila bi večna,
lahko tudi še povprečna ...

Vsako slovo zame je težko,
a žalostni ne moremo biti za to,
nad nami vedno jasno bo nebo.

Žiga Juhart, 9. b

MAHAMO V SLOVO

Ko zjutraj se zbudim,
v šolo s skuterjem prihitim.
S sošolci se dobim
in se šolskega zvonca držim.
Ocene zaključene so že,
kar prav zares super je.
Od šole se zdaj poslavljamo
in se na nove poti odpravljamo.
Ob koncu pa poslovim se še,
saj v srednji šoli že čakajo me.
S tem se zaključuje pomembna pot,
odpira pa se nov življenjski svod.

Gašper Marguč, 9. b

SPOMINI

Leta 2012 smo kot mali cicibani šolski
prag prestopili
in se novih izzivov z vso vnemo
veselili.

Svoje sošolce smo spoznali,
z njimi pravi prijatelji postali.
Veliko nepozabnih spominov smo
zgradili

in jih vsako leto dopolnili.
Upam, da ne bodo izzveneli,
saj smo resnično lepo se imeli.

Anika Potočnik, 9. b

Maja Pevnik, 1. b

ZAČETEK IN KONEC

Naša pot se je začela 1. 9. 2012, ko smo prvič zakorakali skozi vrata te velike rumene šole. Bili smo veseli prvošolčki, polni upanja in želje po učenju. Veselili smo se pisanja, seštevanja in učenja števil. Stanovali smo v prvem triletju, a smo vedno imeli željo po odraščanju in prestopu v višje razrede. Še vedno se spominjam, kako navdihujoče so nam bile stopnice v tretje triletje. Želja po prestopu v deveti razred in to, da bi postali »ta glavni« na šoli, je bila med nami neprestano prisotna. Tako smo hiteli odraščati, da nas je čas skorajda prehitel. Prav je namreč, da uživamo sedaj v teh zadnjih dnevih našega devetletnega šolanja in vpijemo vase vse prijetne spomine, ki jih bomo nato s seboj kot nahrbtnik nosili vse življenje

Tinkara Jošt, 9. c

Avtobus 9. c se je odpeljal.

ADIJO ŠOLA

Osnovno šolo zapuščamo in se v neznani svet spuščamo. Najprej bomo počitnice imeli, potem pa vsak po svoje na novo začeli.

Na vse strani odhajamo in širni svet osvajamo. Devet let bili smo srečni tukaj, zdaj pa zapuščamo vse skupaj.

Alen Grm in Matic Pavlič, 9. c

DEVET LET NA ŠOLI

Ne morem verjeti, da je minilo že devet let, odkar smo vstopili v Osnovno šolo Ob Dravinji. Spomnim se še prvega dne, ko kot prestrašeni prvošolčki z rumenimi ruticami okoli vratu nismo vedeli, kaj vse nas čaka do novega pomembnega koraka v našem življenju – prestopa v srednjo šolo. Ko se sedaj z mislimi obračam nazaj, sem ponosen na to, kaj vse sem se v šoli naučil in kdo sem (tudi zaradi nje) postal.

Tim Perkič, 9. c

KONČALI SMO

V 1. razred prišli smo prestrašeni vsi, zdaj pa z nasmehi odhajamo mi. Pri pouku smo odlično delovali, zato smo vsa leta uspešno napredovali.

Osnovno šolo smo pravkar končali in se kmalu na novo pot podali.

Jona Hlastec in Jona Mernik, 9. a

Gal Polegek, 3. b

LITERARNO-LIKOVNI KOTIČEK

PAVČKOVE SESTAVLJANKE

I.

Majhen si kot mravlja,
velik kot ocean.
Na svetu si, da gledaš sonce,
otrok, da pomaga očetu,
in jaz, da iz odtrganih listov marjetic
skušam sestaviti cvet.

Tisoč in tisoč zvezd je nad nami,
a zame ni črn obup,
odkar te poznam, so dnevi daljši,
odpotovale so hude zmrzali
na slani previsni skali.

Iz ljubezenskih rim,
samih lepih dvojin,
tako se je vse zapletlo.
Po meni je slana potekla,
boli, bil si grob.
Kaplja se je stočila čez skrajni rob.

Poslušaj nocoj,
vsak s kom se pogovarja,
igra z igralcem,
knjiga z bralcem,
če si močno želiš,
ti je usoda mila.

Ema Okovič, 7. c

II.

Moja roka v tvoji dlani,
sredi zelene trate,
čisto nič ni bilo.

Še zmeraj je kot spomin,
naj skače po tepihu trav,
a z nebom.

Malo, ljubko srce
pod zvezdnimi oboki
in velik kot ocean.

Res ne vem,
kaj vidiš na njej.
Mile ptice pojo,
kadar izbruhne v srcu požar.

Julija Lunežnik in Inja Sodin, 7. c

III.

Pod zvezdnimi oboki,
z mislijo eno samo
sredi zelene trate,
prek izgubljenih steza.

Nekaj je v zraku,
le včasih narahlo zardeva ...

Maruša Ljubič, 7. c

IV.

S prvim cvetom
na srčni strani
poskušam znova sestaviti cvet.

Z lic, ustnic
nazaj na vrat,
a tako je le prvokrat.

Tudi če nočem,
zmeraj zafarbam,
midva bi šele bila par.

Zdaj s svojimi sanjami fant,
a ona, mala prevzetnica,
iz srca bije.

Videl se te nasmejano.
Saj nič ne rečem,
ti kar govori.
Ne delaj se, da me ne maraš.

Aljaž Bezenšek, 7. c

Marioneta, 3. b

COPRNICANA

Coprnicana Ana je prava dama,
Seveda, kadar ni zaspana.
Kadar pa je zaspana,
izgleda kakor vrana.

Zato je bolje, da se naspi,
ali pa jih vsak po riti dobi.
In če nočeš, da se zbudi,
psst ... potihoma se skrij.

Aljaž Kavc, 4. c

Liam Škornik, 3. c

ZMAJ DIRENDAJ

Živel je zmaj po imenu Direndaj.
Imel je sedem krav za svojih sedem
glav.

Namesto, da bi v jami živel,
je rad na oblakih lebdel.
Imel je prijatelja oblaka,
skupaj sta divjala in se igrala.
Včasih skakala, včasih hodila,
največkrat pa sta se lovila.

Pila sta kavo in sedela s kravo.
Nato si je zmaj nadel klobuk
in se pogledal v ogledalo.
Bil je kosmat, zato se mu je zdelo, da
je bogat.

Ula Pozeb, 4. c

BOGATI ZMAJ

Nekoč je stal čaroben grad,
v njem je bil zmaj bogat.
Imel je denar vsega sveta,
uporabil ga je za krila bleščeča.

Zmaj si je želel še en lep oklep,
a denarja ni več za rep.
Mogoče prodal bo svoje stvari,
a zdaj ima že dovolj skrbi.
Iskal je po hiši svoj denar,
a kaj, ko ga našel je velik mornar.
Zmaj je zelo grozno zavpil
in se kar v svoj grad skril.

Vitez Jurij je zaslišal,
kako zmaj glasno tuli.
Hitro pohiti po konja,
ki ime mu je Muri.
S konjem je oddrvel,
zraven pa si še malo zapel.
Ko prišel je vitez Jurij,
je zmaj odprl svoje duri.
Vitez Juri vzame meč,
zmaj pa reče, ti si preč.
Svoj ogenj bruha, da se kar kadi,
vitez Jurij pa raje odhiti.

Tjan Škoporc, 4. c

Marionete, 3. b

KROKODILI

Krokodili so se vrnili nekje iz daljnega sveta.

Skupaj so se veselili širnega neba.
Ko bili so majhni, so se igrali »ti loviš«.

Bili so veseli in debeli,
saj so jabolka radi imeli.

Zdaj so pa starejši,
zato ne marajo več hiš
in veliko raje iščejo debelo miš.

Pa čeprav vedno niso veseli,
so se vedno radi imeli.

Neja Bobik, 4. c

Val Brečko, 3. c

KAVA

Vsako jutro na balkonu pijem kavo
in gledam v daljavo.

Gledam ptice, ki letijo proti soncu
in se mi smeji.

Ob vonju kave se stopim
in še en požirek naredim.

Iza Kovačič, Ana Šelih, 7. b

MOJE SANJE

Sem deček mladih let,
zelo rad spoznavam ta naš svet.

V šolo hodim, se učim,
da veliko znanja pridobim.

Košarko treniram vsak dan,
zelo dobro jo igrati znam.

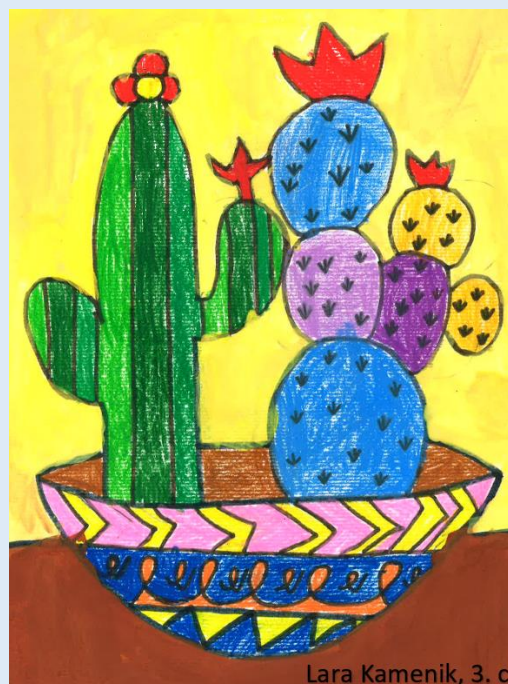
Mi želja res velika je,
da v dober klub odpravim se.

Tam treniral bom še več,
da igral bom še bolje in bom vedno
dobre volje.

Nasprotnike kot za šalo bom nadigral,
saj tudi zabijati bom znal.

Vse, kar napisano je,
želim iz srca, da uresniči se.
Trudil se bom noč in dan,
da uresniči se moj plan.

Klemen Marguč, 4. c

Lara Kamenik, 3. c

Lara Kamenik, 3. c

HURA, POČITNICE!

KONČNO POČITNICE

Končno prišel je ta čas v letu,
ko šole konec je
in se lahko posvetimo drugačnemu
svetu.

Končno bomo lahko imeli čas,
za družino, prijatelje in nas.

Končno počitnice bodo prišle
in na ustih nasmeh narisale.

Končno ... končno ...
No, to je zaenkrat vse,
lepo se imejte
in na morju uživajte!

Neva Šelih, 6. b

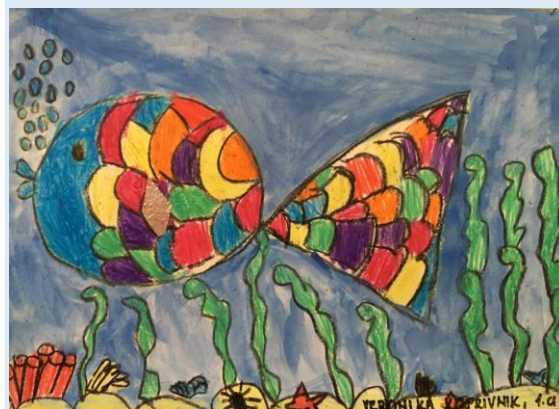
POČITNICE

Počitnice se že bližajo,
ladje na oceanih se križajo.

Na morje bomo kmalu odrinili
in si oddahnili.

Skrbi bomo doma pustili
in se zaslužno odpočili.

Iza Kovačič, Ana Šelih, 7. b

Veronika Koprivnik, 1. a

HURA, POČITNICE!

Pestro leto za nami je,
poletja se iz srca veselimo že,
počitnice pred nami so,
zato vsi prav vznemirjeni smo.

Hitro še zadnje malenkosti v šoli
uredimo,
da lahko učenjaške klopi zapustimo.
»Hura, počitnice!« vsi kričimo
in se skozi vrata zapodimo.

Jeseni pa se spet dobimo,
da se kaj zanimivega spet naučimo
in znanje za življenje pridobimo –
do takrat pa se le dobro odpočijmo.

Neja Lamešič, 6. b

Gal Polegek, 3. b

Ema Stanojević, 3. b

Ajda Cvelfer, 1. b

POČITNICE

Končno gremo v svet,
saj naš čas prišel je spet.
Končno počitnice so tu
in s sošolci lahko gremo tudi
na sladoled.
Tako kot učenci tudi učiteljice srečne
so,
saj konec šole bo.
Tisti, ki med korono pridni so bili,
so zdaj lahko res brez skrbi.

Blaž Jevšenak, 4. c

Inja Koprivnik, 1. a

Jure Celcer, 3. c

HURA, POČITNICE!

Počitnice so že pred vrati
in ne rabim jih več dolgo čakati.
Komaj čakam, da konec šole bo
in nam na morju bo lepo.

Zvezke v kot bom pospravil
in torbo pod mizo postavil.
Končno na šolo bom pozabil
in na zaslužen sladoled se odpravil.

Lahko bi odšel tudi dalje drugam,
a se mi ne da voziti niti do Trojan.
Končno nekaj časa bom z družino
preživel,
na morju pa z njimi v zrak poletel.

Timon Brglez in Tim Vezjak, 6. b

Lina Marguč, 1. a

POČITNICE SO TU!

Junij je že in počitnice vztrajno trkajo na vrata. Ko se spomnim na bližajoče se morje, tople dneve in sladoled, se od veselja kar topim. Dolge hlače lahko počasi že vržemo v kot in pozdravimo kratke. Dobro jutro, dober dan pa lahko pogumno rečemo tudi poletju, druženju s prijatelji, kopanju v bazenu, igranju video iger in preprostem poležavanju nekje v senci.

Domen Potočnik, 6. b

Kim Leva, 1. a

Izdelki 3. a

POČITNICE

Počitnic se vsi veselimo
in komaj čakamo, da se šole znebimo.

Na morje bomo šli
in se kopali.

Gladoled bomo jedli
in nič koristnega naredili.

Sončna očala bomo imeli
in na ladji veselo peli.

Na plažo brez mask bomo šli
in peščene gradove gradili.

Poletje je naš najljubši čas,
ker ne zebe nas.

Heidi
Konušek, 6.b

HURA, POČITNICE!

POČITNICE BO DO KMALU
TU!
POČITNICE BO DO KMALU
TU. VERJETNO SE JIH VSI
ZELO VESELIMO, OTROCI, STARŠI,
UČITELJICE...
NEKATERI POTEM POGREŠAO
ŠOLO, NEKATERI PA
NE.
ŠOLA SI LAHKO
SPOČIJE ALI PA, KO
JO BOMO ZAPUSTILI,
NAS BO POSREŠALA,

Zola Budnik Smrskar, 6.B.

POČITNIŠKA KRIŽANKA

1. Ima dolge lovke.

4. Nosimo jih ko slabše vidimo.

6. Če se preveč izpostavimo soncu, dobimo...

8. Ko je vroče, nam naredi senca.

13. Na njih poleti počivamo.

10. V njem se kopamo, ko nam je vroče.

12. Ko smo na soncu, moramo poskrbeti za dovolj h...

3. Plava po morju.

7. Z njo se zaščitimo pred soncem.

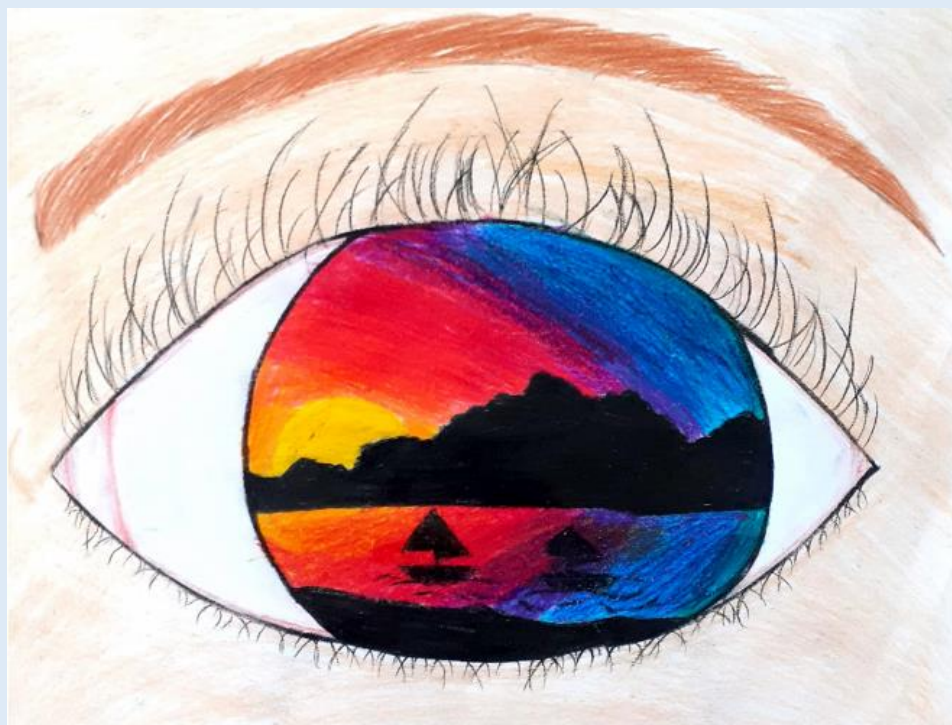
2. Zvečer gledamo v nebo in vidimo zvezde in ...

5. Vedno je ob morju.

9. Na bazenu se spuščamo po njem.

11. V njo se obrišemo, ko smo mokri.

Neža Kalšek, 6. b

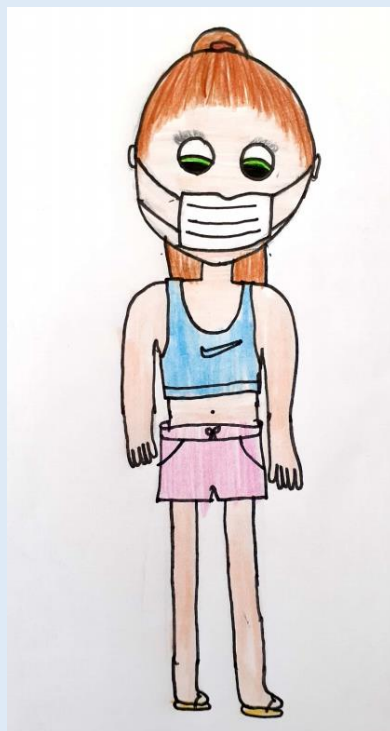

Karin Žnidarko, 7. a

POLETNA MODA

Urška Lubej, 8. b

Neja Pavlič, 6. a

LARISSA KOVŠE 6.A

SPLETKO 2/2, spletni časopis OŠ Ob Dravinji

Osnovna šola Ob Dravinji

Slovenske Konjice, junij 2021

UREDNICI: Jovita Kovač, Valentina Volavšek

NASLOVNICA: Učenci 1. b

RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: Veronika Kavc, Jovita Kovač,
Mihael Stampfer, Valentina Volavšek

LEKTORIRALI: Jovita Kovač, Valentina Volavšek